

Forslag
til
Lov om Danmarks tiltrædelse af
De europæiske Fællesskaber.

Tillæg 1.
Redegørelser vedrørende tiltrædelsestraktaten og traktaterne
om Fællesskabernes oprettelse.

KORTFATTEDE REDEGØRELSER
for
TILTRÆDELSESTRAKTATEN TIL EØF OG EURATOM OG
TILTRÆDELSESAFGØRELSEN TIL EKSF
samt for
TRAKTATERNE VEDRØRENDE DE EUROPÆRISKE
FÆLLESSKABERS OPRETTELSE
med
TILHØRENDE DOKUMENTER

A

Kortfattet redegørelse for indholdet af

TRAKTAT

vedrørende

kongeriget Danmarks, Irlands, kongeriget Norges og
Det forenede kongerige Storbritannien og Nordirlands
tiltrædelse af

Det europæiske økonomiske Fællesskab og

Det europæiske Atomenergifællesskab

og af

AFGØRELSE

truffet af Rådet for De europæiske Fællesskaber den 22. januar 1972

vedrørende

kongeriget Danmarks, Irlands, kongeriget Norges og
Det forenede kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse af

Det europæiske Kul- og Stålfællesskab

samt af de

TILHØRENDE DOKUMENTER

TRAKTATEN

INDLEDNING

Resultatet af forhandlingerne om De europæiske Fællesskabers udvidelse er nedfældet i tiltrædelsestraktaten med dertil hørende dokumenter. Traktaten er fælles for alle fire lande, der har ansøgt om medlemskab af De europæiske Fællesskaber. Den blev undertegnet den 22. januar 1972 i Bruxelles af Danmark, Irland, Norge og Storbritannien samt af de seks oprindelige medlemslande af fællesmarkedet.

Bestemmelserne om udvidelsen af de tre europæiske fællesskaber er opbygget i form af en traktat om tilslutning til Det europæiske økonomiske Fællesskab (EØF) og Det europæiske Atomenergifællesskab (EURATOM) samt en afgørelse, vedtaget af Rådet for De europæiske Fællesskaber, om tiltrædelse af Det europæiske Kul- og Stålfællesskab (EKSF). Det har ingen indholdsmæssig betydning, at tilslutningen til EKSF har form af en afgørelse truffet i EF's Ministerråd; grunden hertil er udelukkende EKSF-traktatens særlige bestemmelse om formen for optagelse af nye medlemmer.

Til traktaten og afgørelsen, som begge er ganske korte, knytter sig en akt, der fastlægger tiltrædelsesvilkårene og tilpasningerne af de oprindelige traktater (herefter benævnt Akten). Alle de væsentligste bestemmelser om de nye landes indpasning i Fællesskaberne i løbet af den 5-årige overgangsperiode er indeholdt i Akten, som endvidere fastsætter de ændringer, fortrinsvis af de institutionelle og finansielle bestemmelser, der som følge af udvidelsen skal foretages i de oprindelige EF-traktater. Akten har 161 artikler, hvortil er knyttet ialt 11 bilag.

Visse dele af forhandlingsresultatet mellem de fire ansøgerlande og Fællesskaberne har det ikke været muligt at nedfælde i form af artik-

ler i Akten. Disse spørgsmål er behandlet i 30 protokoller.

Endvidere har regeringerne i forbindelse med undertegnelsen tilsluttet sig en række fælles erklæringer, og enkelte ensidige erklæringer er taget til efterretning.

Slutakten fra konferencen mellem EF og ansøgerlandene indeholder en opregning af samtlige de dokumenter, som indgår i traktatkomplekset. Slutakten er undertegnet samtidig med traktatens underskrivelse, men den har ingen selvstændig bindende karakter og skal derfor ikke ratificeres.

I det følgende gennemgås traktatdokumenterne i den nævnte rækkefølge. Et blik ud over bestemmelserne vil give indtryk af et teknisk kompliceret materiale. Der er tale om en overbygning til det omfangsrige eksisterende traktatgrundlag samt til den lange række eksisterende EF-regler, som er vedtaget i henhold til traktaterne. Der er næsten overalt tale om bestemmelser, hvorved de nye medlemsstater indføres i det eksisterende retsgrundlag. Dette står i modsætning til det store antal rammebestemmelser i EØF-traktaten, som i tidens løb er blevet udfyldt med generelle og specielle retsfor skrifter. Tiltrædelsestraktaten er præget af, at den dækker fire ansøgerlandes forskelligartede forhold.

I traktaten og i EF's retsakter er beløb som regel angivet i regningsenheder (RE). Værdien af EF's regningsenhed var pr. 15. februar 1972 lig med 0,88867088 gram fint guld, svarende til den hidtidige værdi for en dollar. Det er muligt, at værdien for regningsenheden ændres i forbindelse med den foreslåede ændring af dollar'ens guldparitet.

TRAKTATEN OM MEDLEMSKAB AF EØF OG EURATOM

I præamblen giver de ti lande udtryk for målsætningen i forbindelse med Fællesskabernes udvidelse. Den indledende hensigtserklæring har karakter af en henvisning til målsætningen i de oprindelige traktater og fastslår, at man vil bygge videre på det allerede skabte grundlag, men går ikke ud over, hvad der følger af en accept af de oprindelige traktater.

Det hedder i art. 1, at Danmark, Irland, Norge og Storbritannien bliver medlemmer af EØF og EURATOM og parter i de oprindelige traktater med senere foretagne ændringer og tilføjelser. De oprindelige traktater blev ændret ved traktaten af 1965 om oprettelse af et fælles Råd og en fælles Kommission for De europæiske Fællesskaber (fusionstraktaten) og ved traktaten af april 1970 om de finansielle bestemmelser som følge af beslutningen om at tillægge Det europæiske Parlament øgede beføjelser vedrørende EF's budget (budgettraktaten). Endvidere tilpasses traktaterne som følge af de nye medlemslandes indtræden. Bestemmelserne herom er indeholdt i Akten, der udgør en integrerende del af tiltrædelsestraktaten, d. v. s. at Akten har karakter af traktat og – bortset fra de særlige ændringer, der er omtalt i art. 2, jvf. nedenfor – kun kan ændres ved en ny traktat, som kræver medlemslandenes ratifikation.

Ifølge art. 1, stk. 3, skal visse bestemmelser i EØF- og EURATOM-traktaterne finde anvendelse på tiltrædelsestraktaten. Dette indebærer, at en række proceduremæssige beføjelser, som tilkommer medlemslandene eller institutionerne i fællesmarkedet, kan anvendes også i forhold til de relevante bestemmelser i tiltrædelsestraktaten, såfremt der opstår behov herfor. Heri ligger bl. a., at Domstolen er øverste

instans, hvad angår overholdelsen og fortolkningen af bestemmelserne i tiltrædelsestraktaten og dertil knyttede dokumenter.

Tiltrædelsestraktaten træder i kraft 1. januar 1973, såfremt de seks oprindelige medlemslande og et eller flere af ansøgerlandene har ratificeret den. Hvis ikke alle fire ansøgerlande ratificerer, træder traktaten altså i kraft for de ansøgerlande, der ratificerer. Art. 2 giver Ministerrådet bemyndigelse til i så fald straks og ved enstemmighed at foretage de tilpasninger i tiltrædelsesbestemmelserne, som er en nødvendig følge af denne situation. Det drejer sig i første række om de vigtigste institutionelle bestemmelser, hvor en øjeblikkelig ændring er en betingelse for, at de pågældende organer kan fungere. Disse ændringer vil ikke berøre omfanget af de beføjelser, som Danmark overlader EF's institutioner, jfr. grundlovens § 20. Endvidere kan Rådet ved enstemmighed opheve eller ændre de tiltrædelsesbestemmelser, som udtrykkeligt vedrører et ansøgerland, som ikke har ratificeret. I princippet kan sådanne ændringer i det i tiltrædelsestraktaten m. v. nedfældede forhandlingsresultat ske straks efter 1. januar 1973. Hvorvidt Rådet vil gøre dette eller vente til et senere tidspunkt vil afhænge af den politiske situation omkring et eller flere ansøgerlandes manglende ratifikation. Traktaten giver altså ikke ansøgerlandene nogen aftalemæssig garanti for, at de vilkår for tiltrædelse pr. 1. januar 1973, som er nedfældet i traktaten, vil være gældende ud over dette tidspunkt.

Ifølge traktatens art. 3 har den danske tekst samme gyldighed som teksterne udfærdiget på de oprindelige EF-landes og de øvrige nye medlemslandes sprog.

AFGØRELSEN VEDRØRENDE TILTRÆDELSE AF EKSF

Traktaten af 1951 om oprettelse af Det europæiske Kul- og Stålfællesskab fastsætter i art. 98, at enhver europæisk stat kan ansøge om at tiltræde traktaten. Fællesskabets Ministerråd træffer ved enstemmighed afgørelse herom og fastsætter tiltrædelsesvilkårene. Tiltrædelsen får virkning fra den dag, hvor tiltrædelsesinstrumentet er deponeret.

Denne bestemmelse er forskellig fra EØF- og EURATOM-traktaternes regler om optagelse

af nye medlemmer, ifølge hvilke tiltrædelsesvilkårene fastlægges ved aftale mellem medlemsstaterne og den ansøgende stat. Dette er grunden til, dels at det har været nødvendigt at udfærdige en særskilt retsakt om de nye landes tiltrædelse af EKSF, dels at denne afgørelse er formuleret anderledes end traktaten om tiltrædelse af EØF og EURATOM. Afgørelserne er kun af proceduremæssig karakter.

AKT

VEDRØRENDE TILTRÆDELSESVILKÅRENE OG TILPASNINGERNE AF TRAKTATERNE

I Akten fastlægges de under forhandlingerne aftalte betingelser for tiltrædelse. Akten har som nævnt traktatretslig status. Akten består af fem dele:

FØRSTE DEL

Principperne

Ved udvidelsesforhandlingernes begyndelse den 30. juni 1970 erklærede den danske regering ligesom de øvrige tre ansøgerlandes, at man accepterede de af De europæiske Fællesskaber opstillede tre hovedbetingelser for forhandlingerne, d. v. s. accept af de tre EF-traktater, de senere trufne beslutninger, planerne for De europæiske Fællesskabers videre udvikling og EF-traktaternes politiske mål. De nærmere bestemmelser herom er fastlagt i Aktens første artikler om principperne.

Ifølge art. 2 indtræder de nye medlemsstater på linie med de oprindelige medlemsstater i EF's grundlæggende traktater og dermed i de rettigheder og forpligtelser, som følger heraf. Teksterne til EØF-traktaten og EURATOM-traktaten er i oversættelse til dansk, irsk, norsk og engelsk vedlagt Akten, jfr. art. 160. Disse tekster har gyldighed på samme vilkår som teksterne på de oprindelige medlemsstaters fire sprog. Det samme gælder de traktater, som har ændret eller suppleret de to traktater, d. v. s. fusionstraktaten og budgettraktaten. EKSF-traktaten har alene gyldighed i den oprindelige franske version og ikke på noget andet sprog. En dansk oversættelse er vedlagt som bilag 2 til den foreslåede lov.

De af Fællesskabernes institutioner vedtagne retsakter gælder ligeledes for de nye medlemsstater fra tiltrædelsen. En redegørelse for disse retsakter, opdelt efter sagområder, er indeholdt i Tillæg 2. Der er dog fastlagt visse modifikationer som følge af de nye medlemstaters tiltrædelse af EF-retsakterne:

– Som følge af udvidelsen er der foretaget en række tekniske tilpasninger af retsakterne, jfr. Aktens artikel 29 og bilag I;

– visse andre tilpasninger kan først foretages på et senere tidspunkt, jfr. art. 30 og bilag II;

– for visse retsakter på landbrugsområdet gælder overgangsbestemmelser, jfr. art. 107 og bilag V;

– for en række retsakter på andre områder gælder det samme, jfr. art. 133 og bilag VII;

– en række *forordninger* finder først anvendelse i de nye medlemsstater fra et senere tidspunkt end tiltrædelsesdatoen, jfr. art. 150 og bilag X;

– for en række *direktivs* vedkommende skal de nye medlemslande først på et senere tidspunkt end tiltrædelsen iværksætte de nødvendige gennemførelsesforanstaltninger, jfr. art. 152 og bilag XI.

Hvad angår de EF-retsakter, som vedtages i tiden mellem forhandlingernes afslutning og de nye medlemslandes indtræden, henvises til afsnittet nedenfor om det aftalte arrangement for denne periode.

Ifølge artikel 3 tiltræder de nye medlemsstater de afgørelser og aftaler, der er truffet af repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer forsamlet i Rådet. Det drejer sig om internationale aftaler, hvis anvendelse i hver medlemsstat afhænger af det pågældende lands forfatningsmæssige regler for indgåelse af overenskomster med andre lande, hvilket ofte indebærer parlamentarisk godkendelse. Der er ikke tale om EF-retsakter som defineret i EØF-traktatens art. 189, og traktatens regler om offentliggørelse gælder ikke for disse akter. I realiteten offentliggøres dog de fleste sådanne akter i De europæiske Fællesskabers Tidende.

En liste over afgørelser og aftaler truffet af regeringsrepræsentanterne forsamlet i Rådet er indeholdt i Tillæg 3. Hovedparten heraf angår kul- og stålområdet, dels en række aftaler om told- og transportforholdene for disse varer, dels afgørelser om åbning af årlige eller halvårslige toldkontingenter for varerne henhørende under EKSF-traktaten. Endvidere er der ved sådanne akter sket udnævnelse af medlemmer af EF-institutionerne.

De nye medlemsstater forpligter sig til fra

tiltrædelsen at tilslutte sig andre aftaler vedrørende – eller med tilknytning til – Fællesskabernes funktion (art. 3, stk. 1, 2. punktum). Der er i øjeblikket to eksempler på sådanne aftaler. Den ene vedrører Den europæiske Skole for Fællesskabernes funktionærer, som er etableret i Luxembourg. Den anden er konventionen af 7. sept. 1967 om det praktiske samarbejde mellem medlemslandenes toldadministrationer. En foreløbig oversættelse af denne Konvention er optrykt i Tillæg 3. Inden for EF er der i øjeblikket et forberedende arbejde i gang med hensyn til to aftaler, som også vil falde ind under denne bestemmelse. Det drejer sig om fællesmarkedets patentkonvention inden for rammerne af det bredere europæiske patentsamarbejde, samt om udformningen af en konvention om konkurs og tvangsakkord. Såfremt disse to konventioner undertegnes af de oprindelige medlemsstater i løbet af 1972, vil de nye medlemstater tilslutning falde ind under bestemmelsen i art. 3. Ved en undertegnelse efter tiltrædelsen vil de nye medlemsstater skulle medunderskrive konventionerne. I begge tilfælde vil de færdigudarbejdede tekster blive forelagt folkettinget. Iøvrigt henvises til punkt II i aftalen om visse foranstaltninger, der skal træffes i perioden forud for tiltrædelsen.

De i foregående afsnit nævnte fire aftaler skal formentlig alle tilpasses til situationen i et udvidet EF. For patent- og konkurskonventionerne er det endnu ikke afgjort, om de eventuelle tilpasninger vil blive indarbejdet i selve teksterne til aftalerne, eller om der fastlægges særlige aftaler herom. For alle fire aftalers vedkommende vil Danmark kunne vælge mellem at ratificere dem sammen med ratifikationen af tiltrædelsestraktaten eller særskilt på et senere tidspunkt, alt efter hvor langt man vil være nået med tilpasningerne henholdsvis fastlæggelsen af aftaleteksterne.

De overenskomster, som er forudset i EØF-traktatens art. 220, skal tiltrædes af de nye medlemsstater, jfr. art. 3, stk. 2. Der er hidtil undertegnet to sådanne konventioner mellem de oprindelige medlemslande, men ingen af dem er endnu trådt i kraft. Konventionen af 29. februar 1968 om gensidig anerkendelse af erhvervsdrivende selskaber har hovedsagelig formel interesse, idet en sådan anerkendelse er forudsat i EØF-traktatens art. 58, der giver de pågældende selskaber ret til at etablere og drive virksomhed i medlemsstaterne. Konventionen af 27. september 1968 om domstolenes

kompetence og gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i borgerlige sager vil medføre en harmonisering af medlemslandenes regler om værneting i borgerlige sager og til gengæld give mulighed for at fuldbyrde en civil dom i et andet medlemsland. De to konventioner er optrykt i Tillæg 3. I to protokoller tillægges Domstolens fortolkningsret vedrørende de to nævnte konventioner. De tilpasninger, som skal foretages i disse aftaler som følge af ansøgerlandenes tiltræden, har gennem nogen tid været drøftet med EF. Når tilpasningerne og dermed de ændringer, som eventuelt vil være nødvendige i dansk lovgivning, er kendt, vil materiale herom blive forelagt Folketinget. Ratifikationen af disse aftaler skal ikke nødvendigvis ske sammen med ratifikationen af tiltrædelsestraktaten.

Art. 3, stk. 3, omfatter de erklæringer, resolutioner eller andre tilkendegivelser, som enten er vedtaget af EF-rådet eller af medlemsstaterne efter fælles aftale uden om EF's institutioner. I sidstnævnte tilfælde er disse erklæringer m. v. dog kun omfattet af bestemmelsen, såfremt de vedrører De europæiske Fællesskaber. Det fremgår af bestemmelsen, at de nye og de oprindelige medlemsstater i så henseende befinder sig i samme situation og vil overholde de principper og retningslinier, der fremgår af sådanne erklæringer, resolutioner m. v. Der er tale om en politisk, moralsk situation og ikke en juridisk, idet disse erklæringer m. v. ikke har nogen retlig status i fællesmarkedet. Eventuelt kan det være nødvendigt at træffe visse foranstaltninger til iværksættelsen af principper og retningslinier i sådanne erklæringer. De nye medlemslande har ved tiltrædelsestraktaten forpligtet sig til at medvirke hertil, men de vil ikke som følge heraf selvstændigt og i forbindelse med tiltrædelsen skulle træffe sådanne foranstaltninger. De af EF hidtil vedtagne erklæringer og resolutioner bl. a. med henblik på det fremtidige samarbejde lægger rammen for en udbygning af samarbejdet i Fællesskaberne, men forudsætter samtidig, at der vedtages nærmere gennemførelsesforanstaltninger inden for institutionerne og efter sædvanlig fremgangsmåde.

Kommuniquéet fra EØF-topmødet i Haag i december 1969 kan betragtes som en sådan erklæring, der er omfattet af bestemmelsen. Det vigtigste indhold heri var beslutningen om at muliggøre fællesmarkedets udvidelse samt at

udarbejde planen for en trinvis skabelse af en økonomisk og monetær union. Haag-kommuniqueet indeholder også visse principper for bl. a. det teknologiske samarbejde, et forskningsprogram for EURATOM og en reform af Den sociale fond.

I marts 1971 vedtog EF en resolution om udbygning af den økonomiske og monetære samarbejde. Det hedder i resolutionen, at den økonomiske og monetære union fremtræder som et mål, der vil kunne nås i løbet af indeværende årti, forudsat at det nyder vedvarende politisk støtte hos regeringerne. Samtidig med resolutionen og i overensstemmelse med denne vedtoges to beslutninger om en styrkelse af koordineringen af den kortfristede økonomiske politik og om samarbejdet mellem centralbankerne. Herudover forudsættes det i resolutionen, at ministerrådet inden udgangen af 1973 træffer beslutning om formen for den videre udbygning af det økonomisk politiske samarbejde inden for EF.

Det påbegyndte samarbejde inden for EF om industrielle, teknologiske, forskningsmæssige og miljøpolitiske problemer foregår på grundlag af rapporter og planer fremlagt af Kommissionen og drøftet af medlemsstaterne. Omend der ikke hidtil er sket konkrete vedtagelser på disse områder, må de dog betragtes som forhold, der »vedrører De europæiske Fællesskaber«.

Som eksempel på en resolution, som falder ind under art. 3, stk. 3, kan også nævnes resolutionen af oktober 1971 om støtteordninger med regional målsætning, jfr. art. 154.

Det udenrigspolitiske samarbejde mellem fællesmarkedets medlemslande finder sted i form af en udveksling af synspunkter på uformelle møder uden om EF's institutioner, jfr. Davignon-rapporten. Der vedtages ingen forpligtende beslutninger, resolutioner eller andre former for tilkendegivelser.

Medens art. 2 og 3 omhandler de nye medlemsstaters anvendelse af Fællesskabernes interne retsakter, aftaler og principbeslutninger m. v., fastslår art. 4 princippet om tilslutning til EF's aftaler m. v. udadtil.

Art. 4, stk. 1, omhandler de aftaler, som er indgået af et af Fællesskaberne. Det drejer sig typisk om præference- eller handelsaftaler med tredielande, indgået af EØF. Som eksempler kan nævnes aftalerne med Israel, Spanien, Iran, Jugoslavien og Argentina. Endvidere er

enkelte associeringsaftaler i de senere år indgået mellem EØF og et tredieland, f. eks. aftalerne med Tunesien, Marokko og Malta. Hvad angår den som følge af fællesmarkedets udvidelse nødvendige tilpasning af aftalerne med lande i Middelhavsområdet henvises til art. 108.

Under bestemmelsen falder endvidere de indgåede samarbejdsaftaler mellem EURATOM og tredielande om fredelig udnyttelse af atomenergi. Sådanne aftaler er indgået med USA, Canada, Argentina og Brasilien.

Henvisningen til aftaler indgået med en international organisation eller med en statsborger i et tredieland refererer først og fremmest til art. 101 i EURATOM-traktaten, ifølge hvilken Det europæiske Atomenergifællesskab kan indgå aftaler med sådanne parter. Der er f. eks. indgået en samarbejdsaftale mellem EURATOM og Den internationale Arbejdsorganisation ILO og tekniske aftaler med atomenergiorganisationerne i Canada og USA.

Når art. 4, stk. 2, taler om de nye medlemsstaters tiltræden af aftaler indgået af de oprindelige medlemsstater sammen med et af Fællesskaberne, tænkes der typisk på en række associeringsaftaler med tredielande eller grupper af tredielande. Det er associeringskonventionen mellem EF og 18 selvstændige afrikanske lande (Yaoundé-aftalen) samt associeringsaftalen mellem EF og Det østafrikanske Fællesskab Kenya, Uganda og Tanzania (Arusha-aftalen). De nye medlemsstaters anvendelse af disse to aftaler bliver – jfr. art. 109 – ikke aktuel, idet de først indtræder i de konventioner, som i 1975 erstatter de nu løbende associeringsaftaler. Danmark skal derfor ikke ratificere de nugældende to konventioner.

Endvidere omfatter bestemmelsen associeringsaftalerne med Grækenland og Tyrkiet, om hvis nærmere anvendelse der henvises til art. 108. De i forbindelse med EF's udvidelse fornødne overgangsordninger og tilpasninger til disse to aftaler skal fastlægges i særlige protokoller, og ratifikationen af selve associeringsaftalerne bør vente, indtil man har nærmere kendskab til indholdet af disse protokoller, som vil blive forelagt Folketinget.

Inden for anvendelsesområdet for art. 4, stk. 2, falder endvidere AETR-overenskomsten af april 1970 om arbejdstiden for kørselsmandskab i den internationale landevejstransport. Denne overenskomst er tiltrådt af Danmark. Yderligere kan nævnes aftaler mellem EKSF

og medlemslandene på den ene side og henholdsvis Østrig og Schweiz på den anden side om jernbanetakster for transport af kul og stål i transit gennem disse to lande.

De oprindelige medlemsstater har med henblik på anvendelsen af de før nævnte associeringsaftaler indgået visse indbyrdes aftaler, som de nye medlemsstater også skal tiltræde, jfr. art. 4, stk. 3. Det drejer sig om to typer af interne aftaler. I tilknytning til alle associeringsaftalerne er der indgået interne aftaler om forholdsregler og fremgangsmåder med henblik på gennemførelsen af associeringen. De indeholder hovedsagelig proceduremæssige bestemmelser for, hvorledes EF's institutioner og medlemslandene forholder sig i henseende til gennemførelsen af associeringsaftalens regler. I tilknytning til de associeringsaftaler, som indbefatter finansiell bistand til de associerede lande, er der endvidere truffet interne aftaler om fordelingen mellem medlemslandene af de pågældende beløb, om indbetalingen m. v. Det drejer sig om aftaler med de 18 afrikanske lande, med Tyrkiet og med Grækenland, idet dog sidstnævnte aftale er stillet i bero siden 1967 hvad angår den finansielle bistand. Begge typer aftaler er truffet af repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer forsamlet i Rådet og er således også eksempler på de i art. 3, stk. 1, nævnte aftaler. Hvad angår Yaoundé-konventionen vil de nye medlemslande dog først i 1975 kunne blive forpligtet til at yde en andel af den finansielle bistand, jfr. art. 109.

I Tillæg 3 er indeholdt en redegørelse for de aftaler med tredielande, internationale organisationer eller private, som Danmark ved tiltrædelsen er bundet af eller bliver forpligtet til at tiltræde.

Ifølge EØF-traktatens art. 116 optræder medlemslandene i spørgsmål, som er af særlig interesse for fællesmarkedet, i fællesskab i internationale organisationer af økonomisk karakter. Efter tiltrædelsen gælder dette også for de nye medlemsstater, som tillige, jfr. art. 4, stk. 4, skal træffe passende foranstaltninger for i påkommende tilfælde at tilpasse deres stilling i forhold til internationale organisationer eller aftaler til de rettigheder og forpligtelser, som følger af deres tiltrædelse af Fællesskaberne.

Det betyder på den ene side en forpligtelse for de nye medlemsstater til at deltage i en fælles holdning, også i tilfælde, hvor de oprindelige medlemslandes fælles stillingtagen ikke er baseret på EØF-traktatens art. 116. Der kan

f. eks. være tale om fælles standpunkter over for internationale problemer på det valutariske område, som indtages i medfør af resolutionen vedrørende den økonomiske og monetære union. Det kan også nævnes, at EF's justitsministre under en drøftelse i 1971 var enige om det nyttige i at gennemføre konsultationer mellem EF-medlemslandene forud for deltagelse i internationale drøftelser om juridiske spørgsmål. Man vil foreløbig afholde konsultation om udfærdigelsen af en konvention om ensartet lov om forældelse i internationale løsørekeb, som drøftes inden for FN's rammer.

På den anden side ligger der en begrænsning deri, at de nye medlemsstater skal tilpasse deres stilling til de rettigheder og forpligtelser, der følger af deres tiltrædelse af Fællesskaberne. Såfremt der er tale om forhold, som rækker ud over, hvad medlemskabet indebærer, har de nye medlemsstater således ikke forpligtelse i medfør af art. 4, stk. 4.

Bestemmelsen medfører ikke nogen pligt for Danmark til at indtræde i internationale organisationer eller aftaler, som vi ikke i øjeblikket er medlem af. Som eksempler på internationale aftaler, hvor Danmark i øjeblikket deltager sammen med EF-lande eller et af Fællesskaberne, kan nævnes det under GATT indgåede langtidsarrangement vedrørende international handel med bomuldstekstiler, den internationale kaffeoverenskomst af 1968, hvedehandelskonventionen 1971, den 4. internationale tin-aftale samt prisaftalerne for sødmælks- og skummetmælkspulver.

De bestemmelser i EØF- og EURATOM-traktaterne, som handler om tidligere indgåede aftaler mellem medlemsstaterne og udenforstående lande, anvendes ifølge art. 5 for de nye medlemsstaters vedkommende på aftaler indgået før tiltrædelsestidspunktet. Hovedreglen er, at gyldigheden af sådanne traktater ikke berøres af EF-traktatens bestemmelser, men at medlemslandene skal gøre, hvad de kan, for at fjerne eventuelle uoverensstemmelser med fællesskabsbestemmelserne.

Danmarks aftaler med et eller flere tredielande er blevet gennemgået, for handelsaftalernes vedkommende i samarbejde med EF, med henblik på at konstatere, om der foreligger uoverensstemmelser med EF-bestemmelserne. Visse danske aftaler med associerede lande eller med tredielande, som EF ligeledes har handelsaftaler med, vil miste deres berettigelse ved tiltrædelsen, fordi de erstattes af en mere om-

fattende samhandelsordning mellem EF og de pågældende tredielande. For enkelte aftalers vedkommende skal særlige ordninger mellem Danmark og de pågældende tredielande tages i betragtning ved den genforhandling af EF's aftaler, som sker i forbindelse med fællesmarkedets udvidelse. Specielt hvad angår de danske langtidsaftaler med statshandelslande er der enighed med EF om, at det forhold, at disse aftalers gyldighedstid løber ud over det tidspunkt, hvor det er hensigten, at forhandlinger med østlandene skal føres i fællesskab af EF, ikke vil være til hinder for disse aftalers opretholdelse.

Under forhandlingerne med EF er det konstateret, at ingen nordiske aftaler kommer i konflikt med EF's bestemmelser. Specielt hvad angår overenskomsten af 1954 om det nordiske arbejdsmarked er det slået fast, at overenskomsten ikke strider mod EF's regler paa arbejdskraftens område. De tekniske problemer, som EF's 18-dagesregel eventuelt måtte rejse, vil kunne løses administrativt.

Mellem Danmark og Norge vil, for så vidt angår lønmodtagere, EF's forordning om sociale sikringsordninger træde i stedet for den nordiske konvention om social tryghed. I forbindelse med Danmarks eventuelle tilslutning til EF vil det være hensigtsmæssigt at gennemføre en række ændringer i den danske sociallovgivning, specielt for så vidt angår folke-, invalide- og enkepension. Når den danske lovgivning er blevet ændret, vil dette nødvendiggøre ændringer i den nordiske konvention om social tryghed. Men forinden der er skabt klarhed over indholdet af den kommende danske lovgivning, vil det ikke være muligt at udtale sig om, hvilke ændringer der skal foretages i den nordiske konvention. Forholdet til de øvrige deltagere i den nordiske konvention berøres principielt ikke af EF-reglerne.

Danmarks, Norges og Storbritanniens indtræden i EF nødvendiggør, at EFTA-konventionen bringes til ophør mellem dem og de øvrige EFTA-lande. De forudsete aftaler mellem det udvidede Fællesskab og de pågældende EFTA-lande træder i stedet herfor. Opsigelsesvarsel i EFTA-konventionen er 12 måneder, men der er truffet aftale mellem EFTA-landene om, at alle vil acceptere opsigelse med kortere varsel, såfremt det enkelte EFTA-land, som søger optagelse i EF, måtte have brug herfor. Hvis

Danmark derfor beslutter at tiltræde EF, vil vi til den tid kunne opsigte medlemskabet af EFTA til 1. januar 1973.

Bestemmelserne i Akten kan, jfr. art. 6, kun ændres efter de fremgangsmåder, der er fastsat i de oprindelige traktater, d. v. s. f. eks. EØF-traktatens art. 236. Dette indebærer, at ændringer kræver godkendelse i alle medlemsstaternes parlamenter i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser. Iøvrigt ville situationen være den samme uden art. 6, idet Akten udgør en integrerende del af tiltrædelsestraktaten.

Bestemmelserne i tiltrædelsestraktatens og EKSF-afgørelsens art. 2 udgør en undtagelse fra Aktens art. 6 i og med, at de gør det muligt for Rådet med enstemmighed at ændre eller ophæve Aktens bestemmelser i tilfælde af manglende ratifikation fra et eller flere ansøgerlandes side.

Art. 6 omfatter også sådanne overgangsbestemmelser i Akten, som vedrører bestemte EF-retsakter (forordninger, direktiver etc.). Sådanne overgangsbestemmelser udgør en del af forhandlingsresultatet og kan ikke ændres af EF's institutioner. For at undgå at binde en del af EF-retsakterne til en strengere ændringsprocedure har man indsat art. 7, ifølge hvilken en ændring af retsakterne iøvrigt fortsat kan ske efter sædvanlig fremgangsmåde for ændringer af forordninger etc.

Ud over overgangsforanstaltninger indeholder Akten en række ændringer i EF-retsakter, som er en følge af udvidelsen. Det drejer sig især om de tekniske tilpasninger, som er opregnet i bilag I, jfr. art. 29. Som en undtagelse fra princippet i art. 6 gælder det ifølge art. 8, at sådanne bestemmelser i Akten får samme juridiske status som de bestemmelser, de træder i stedet for eller ændrer. De er undergivet samme regler som disse, bl. a. hvad angår senere ændringer.

Art. 9 slår fast, at de i Akten og dertil knyttede bilag og protokoller fastsatte overgangsbestemmelser udgør undtagelser fra det generelle princip om ansøgerlandenes accept af de oprindelige traktater og EF-retsakterne. Disse undtagelser er fastlagt ud fra hensynet til at lette de nye medlemsstats indpasning i fællesmarkedet. Medmindre andet udtrykkeligt er fastsat, ophører anvendelsen af sådanne overgangsforanstaltninger 5 år efter tiltrædelsen.

ANDEN DEL

Tilpasninger af traktaterne

Aktens anden del indeholder de tilpasninger, det som følge af EF's udvidelse har været nødvendigt at foretage i de tre oprindelige traktater samt i traktaten af 1967, om oprettelse af et fælles Råd og en fælles Kommission for De europæiske Fællesskaber (fusionstraktaten). Der er to afsnit, dels bestemmelser vedrørende institutionerne og dels bestemmelser om Fællesskabernes geografiske udstrækning.

EF's institutioner

Reglerne om institutionernes sammensætning suppleres af bestemmelserne i femte del, art. 139-146, som fastlægger de nærmere forhold omkring overgangen til det udvidede Fællesskabs institutioner. De to regelsæt vil i det følgende blive gennemgået samlet.

Ifølge art. 10 får Det europæiske Parlament ved udvidelsen 66 nye medlemmer, som repræsenterer de tiltrædende lande. Danmark har ligesom Norge og Irland 10 pladser. De nye medlemsstaters parlamenter udpeger ved tiltrædelsen deres delegerede til Det europæiske Parlament, jfr. art. 139, således at forsamlingen kan træde sammen senest 1 måned efter tiltrædelsen. Det fremgår af EØF-traktaten, art. 138, at repræsentanterne i Det europæiske Parlament forudsættes udpeget blandt medlemmerne af de nationale parlamenter, men efter visse medlemslandes opfattelse vil det dog også være muligt at udpege medlemmerne ved direkte valg i de enkelte lande. Art. 138 åbner adgang til at udpege medlemmerne af Det europæiske Parlament ved direkte valg i hele Fællesskabet, men der er ikke hidtil opnået enighed herom.

Samtlige medlemmer af det udvidede Fællesskab vil være repræsenteret i EF's Ministerråd. Formandshvervet vil gå på skift i en 6 måneders turnus i alfabetisk rækkefølge. Art. 11 sammenholdt med art. 140 indebærer, at Danmark udøver formandshvervet i perioden 1. juli-31. december 1973.

Den i art. 12 indeholdte ændrede formulering af EKSF-traktatens art. 128 er et udtryk for den ændrede stemmefordeling i et udvidet Fællesskab. Efter den tidligere regel krævede en samstemmende udtalelse fra Rådet tilslutning fra et flertal af medlemmerne og herunder mindst ét medlemsland, hvis produktion af kul

og stål udgjorde mindst $\frac{1}{6}$ af Fællesskabets samlede produktion. Dette betød i praksis, at Tyskland og Frankrig ikke kunne nedstemmes af de øvrige medlemslande. Som en følge af Storbritanniens tiltræden af EKSF kræves nu tilslutning fra to medlemsstater, som hver står for mindst $\frac{1}{8}$ af den samlede værdi af Fællesskabets kul- og stålproduktion. Reglen om kvalificeret flertal i Rådet er i overensstemmelse med den almindelige bestemmelse herom, jfr. art. 14.

Ved art. 13 ændres EKSF-traktatens art. 95, stk. 4, som handler om sådanne ændringer i traktaten, som er nødvendiggjort af den økonomiske eller tekniske udvikling. Forslag til sådanne ændringer krævede tidligere $\frac{5}{6}$ majoritet i Rådet, hvilket nu er ændret til $\frac{9}{10}$ af medlemmerne.

Art. 14 indeholder tilsvarende de ændrede regler om stemmевægt i Rådet i de tilfælde, hvor rådsafgørelser ifølge EØF- og EURATOM-traktaterne kræver kvalificeret flertal. Danmark vil ligesom Norge og Irland råde over 3 stemmer ud af 61. Reglerne om flertalsafgørelser er aldrig blevet anvendt, hvor vigtige interesser for et land stod på spil, og under drøftelserne mellem den franske præsident og den britiske premierminister i maj 1971 var der enighed om, at det såkaldte Luxembourg-forlig opretholdes. Dette er ensbetydende med, ethvert medlemsland har en de facto-vetoret, når et for landet vitalt spørgsmål er til behandling i Ministerrådet.

Det udvidede Fællesskabs Kommission bliver på 14 medlemmer, der udpeges for 4 år fra tiltrædelsen, jfr. artiklerne 15 og 141. Det er aftalt, at Frankrig, Storbritannien, Tyskland og Italien hver udpeger to medlemmer af Kommissionen og de øvrige medlemslande, herunder Danmark, et.

Ved Fællesskabernes udvidelse forøges Domstolens antal af dommere fra 7 til 11 og af generaladvokater fra 2 til 3, jfr. artiklerne 17 og 18. De nærmere regler om udskiftning af dommere og om pådømmelse af sager er indeholdt i artiklerne 19, 20 og 142.

Det økonomiske og sociale udvalg udvides ved tiltrædelsen med 51 medlemmer til ialt 153 medlemmer, som repræsenterer de forskellige grupper inden for det økonomiske og sociale liv også i de nye medlemsstater. Danmark vil i lighed med Norge og Irland råde over 9 pladser. Reglerne er indeholdt i artiklerne 21 og 143.

Antallet af pladser i Kul- og Stålfællesskabets rådgivende udvalg samt i EURATOM's videnskabelige og tekniske udvalg forøges ligeledes ved tiltrædelsen, jfr. artiklerne 22, 23, 144 og 145.

De institutionelle forhold omkring Den europæiske Investeringsbank er behandlet i protokol nr. 1.

EF's geografiske udstrækning

Artiklerne 24-28 behandler de ændringer i EF-traktaternes bestemmelser, som er en følge af Fællesskabernes geografiske udvidelse.

Visse ikke-europæiske lande og territorier opretholder særlige forbindelser med Norge og Storbritannien, således som det var tilfældet for visse lande og territorier i forhold til de oprindelige medlemsstater, jfr. EØF-traktatens art. 131. Da det er tanken at associere disse lande og territorier med det udvidede Fællesskab, føjes disse områder til bilag IV til EØF-traktaten, jfr. art. 24 i Akten. Som det fremgår af art. 117, træder associeringen dog ikke i kraft med det samme, men først samtidig med den associeringskonvention, som skal efterfølge den nuværende konvention om associering af 18 afrikanske lande.

Artiklerne 25, 26 og 27 indeholder nogenlunde enslydende bestemmelser om den geografiske udstrækning i henseende til henholdsvis EKSF-, EØF- og EURATOM-traktaterne og kan derfor omtales samlet.

Det er under medlemskabsforhandlingerne efter dansk ønske aftalt, at Danmarks tiltrædelse ikke skal omfatte Færøerne, medmindre den danske regering senest 3 år efter Danmarks tilslutning afgiver en erklæring herom. Grønland bliver derimod medlem af EF sammen med de øvrige dele af Danmark. Reglen om Færøernes eventuelle senere tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber er formuleret i de tre nævnte artikler. De særordninger, som ved en tiltrædelse vil gælde for Færøerne, er omhandlet i art. 101 og i protokol nr. 2 om Færøerne. Visse særlige forhold for Grønland er omtalt i protokol nr. 4.

De særlige forhold omkring de britiske områder Kanaløerne og øen Man er genstand for protokol nr. 3. Endvidere kan det norske område Svalbard holdes uden for EF-bestemmelsernes område, såfremt Norge ønsker det, jfr. protokol nr. 5.

Reglen i art. 26, stk. 2, og art. 27, litra c, har

til formål at holde Rhodesia uden for EF-traktaternes anvendelsesområde.

Ved art. 28 udelukkes væsentlige dele af EF-retsakterne fra indtil videre at finde anvendelse for Gibraltar. Dette område, som er en frihavn, indgår heller ikke i Fællesskabernes toldområde.

TREDIE DEL

Tilpasning af institutionernes retsakter

En række af de inden for EF hidtil vedtagne retsakter kan ikke uden videre anvendes på de nye medlemslande i den før tiltrædelsen gældende formulering. Adskillige regler må nødvendigvis tilpasses den ændrede situation i et udvidet fællesmarked. Arbejdet med denne tekniske tilpasning af EF-retsgrundlaget har stået på siden efteråret 1970 sideløbende med de egentlige forhandlinger. Fra dansk side har deltaget embedsmænd fra de berørte ministerier og institutioner, som under talrige drøftelser med EF-kommissionen har haft lejlighed til at afklare EF-bestemmelsernes forhold til dansk lovgivning og administration.

De tilpasninger af retsakterne, som skal foretages i kraft af EF's udvidelse med de fire ansøgerlande, er nedfældet i bilag I til Akten, jfr. art. 29. Der er heri foretaget en inddeling efter sagområder, men teksten kan kun læses i sammenhæng med de pågældende retsakter, idet tilpasningerne af nemhedshensyn som regel er foretaget ved indsættelse af enkelte sætninger eller afsnit i de oprindelige tekster. En gennemgang af EF-retsakterne er indeholdt i Tillæg 2. Af særlig interesse for Danmark er der grund til at fremhæve følgende tekniske tilpasninger i bilag I:

I. Toldlovgivning.

Ved punkt 2 og 5 indføres en forenklet indregning af luftfragtomkostningerne i toldværdien for varer, der importeres i fællesmarkedet via Grønland.

I punkt 4 fastlægges Fællesskabets toldområde som omfattende bl. a. kongeriget Danmarks territorium med undtagelse af Færøerne. Såfremt Færøerne senere måtte vælge at tiltræde EF, skal der ske en ændring af denne definition til også at omfatte Færøerne. For Grønlands vedkommende indebærer definitionen, at der må indføres told på samhandelen med tredielande.

II. Landbrug og fiskeri

Svinekød.

I den under pkt. B, f) omhandlede rådsforordning nr. 2108/70 er der fastsat regler om klassificeringen af de svin, der slagtes i fællesmarkedet. En fælles klassificering er nødvendig af hensyn til gennemførelsen af Fællesskabets regler om markedsinterventioner for svinekød. Klassificeringen gør det muligt at følge prisudviklingen inden for fællesmarkedet på grundlag af sammenlignelige noteringer og til lige at bestemme med ensartet gyldighed for alle medlemslande, for hvilken kvalitetsklasse og vægtklasse eventuelle støttekøb til den fastsatte pris skal gælde. I det hidtidige Fællesskab var det ikke nødvendigt at tage svin under 60 kg slagtet vægt i betragtning. Da imidlertid langt størsteparten af slagtingerne i Danmark falder inden for vægtgrænserne 57-63 kg, er en teknisk tilpasning af reglerne, der gør det muligt at inddrage svin ned til 50 kg i klassificeringssystemet, blevet påkrævet.

Fællesskabets interventionspris for svinekød fastsættes for svin, der er tungere end de svin, der er karakteristiske for den danske produktion. Fra dansk side har man under forhandlingerne fået præciseret, at Fællesskabets regler gør det muligt at støtteopkøbe andre kvaliteter end standardkvaliteten, og at opkøbsprisen for sådanne andre kvaliteter kan fastsættes på et niveau, der afviger fra det, der gælder for standardkvaliteten. Dette svarer til praksis i Fællesskabet, hvor opkøbsprisen for andre kvaliteter end standardkvaliteten er blevet fastsat på niveauer, der afspejler de kommercielle priser i en forudgående periode.

Et tilsvarende problem har været rejst under forhandlingerne med hensyn til importbeskyttelsen over for tredielande. Kommissionen har imidlertid understreget, og Fællesskabets delegation har erklæret sig enig i, at de nugældende regler gør det muligt at tage hensyn til den højere værdi af baconsvin i forhold til andre svin, idet tilbudsprisen for sådanne svin bør være noget højere end sluseprisen for at kunne sammenlignes med denne pris.

Oksekød.

Fællesskabets importafgifter over for tredielande for kvæg samt okse- og kalvekød fastsættes efter de nugældende regler på grundlag af noteringerne i Danmark, Storbritannien og Østrig som udtryk for prisen i repræsentative

tredielande. Ved indtræden i Fællesskabet af Danmark og Storbritannien vil dette grundlag for afgiftsfastsættelsen blive uanvendeligt. Den under pkt. B, j) omhandlede tilpasning af rådsforordning nr. 805/68 har derfor til formål at etablere et nyt beregningsgrundlag. Da noteringer i andre tredielande ikke kan anvendes, er det hensigten at gå over til at anvende de faktiske tilbudspriser franko Fællesskabets grænse, svarende i det væsentlige til de ordninger, der gælder for f. eks. mejeriprodukter og korn.

Sukker.

Det er under udvidelsesforhandlingerne aftalt, at Danmark vil kunne opnå EF-garantipris for en produktionskvote for sukker på 290.000 tons. Dette svarer nogenlunde til den nuværende sukkerproduktion, men er højere end den sukkermængde, for hvilken statens prisgaranti gælder under sukkeordningen. Mindsteprisen for sukkerroer under EF-ordningen er iøvrigt omtrent den samme som den danske producentpris for sukkerroer.

Fiskeri.

Under markedsordningen for fisk er der åbnet adgang for producentorganisationer til at opnå refusion for udgifter ved tilbagetrækning fra omsætningen af fisk, der ikke kan opnå en såkaldt tilbagekøbspris, som fastsættes for hver fiskeart på et niveau mellem 60-90 pct. af orienteringsprisen. Det er under forhandlingerne fra norsk og britisk side blevet påpeget, at transportomkostningerne fra landingsområder, der ligger meget fjernt fra Fællesskabets forbrugscentre, er så høje, at man ved at anvende samme tilbagekøbspriser for disse områder som for det øvrige Fællesskab risikerede enten at afskære dem fra at anvende tilbagetrækningsordningen eller at fremkalde situationer, hvor en meget væsentlig del af produktionen måtte trækkes tilbage i stedet for at sælges i medlemslandenes forbrugscentre. Den tekniske tilpasning til art. 10, stk. 4, i rådsforordning nr. 2142/70 gør det muligt at fastsætte særlige tilbagetrækningspriser for disse områder.

Da der for Færøernes og Grønlands vedkommende søges egnede løsninger på disse områders særlige problemer bl. a. med hensyn til prisordningerne - jfr. protokollerne 2 og 4 - får adgangen til gennemførelse af særlige tilbagetrækningspriser for visse fjerntliggende områder næppe speciel dansk interesse.

Medlemskab af producentorganisationer er frivilligt, og kun medlemmer er forpligtet til at overholde de fastsatte tilbagekøbspriser. Under visse forhold kan dette vanskeliggøre producentorganisationernes prisstabiliseringsbestræbelser. En ny art. 7 a i nævnte forordning gør det muligt undtagelsesvis for bestemte områder at pålægge ikke-medlemmer at overholde tilbagekøbspriserne. Bestemmelsen har særlig interesse for Norge.

Afsætningen af frosne fiskefileter, som er produceret ombord på fabriksstrawlere, vil kunne forstyrre markedet for fersk fisk, idet råvaren for filetproduktion til søs ikke er omfattet af prisstabiliseringsordningen. Ifølge en ny art. 25 a i samme forordning skal der træffes egnede bestemmelser for at undgå ustabile priser og ulighed i konkurrencevilkårene mellem søfrosne fisk og landfrosne fisk, samt egnede foranstaltninger til at afbøde eventuelle vanskeligheder vedrørende ligevægt i tilførslerne af frosne fiskefileter.

III. Etableringsret m. v.

I EF's direktiver om ret til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser inden for fællesmarkedets område for personer og selskaber i medlemslandene er som regel indeholdt en eksempelvis opregning af eksisterende nationale restriktioner, som skal afskaffes som følge af direktivets bestemmelser. Det drejer sig som regel om indfødsrets- eller bopælskrav samt krav om særlige tilladelser som betingelse for at kunne udøve de pågældende former for erhverv. Da EF's etableringsret også omfatter retten til at erhverve fast ejendom i det omfang, det er nødvendigt for udøvelsen af det pågældende erhverv, er den danske 1959-lovs krav om justitsministeriets forudgående tilladelse til erhvervelse af fast ejendom opført i en række etableringsdirektiver blandt de restriktioner, som skal afskaffes. Dette indebærer, at man for de etableringsberettigede EF-personer og -selskaber ikke kan kræve den forudgående tilladelse før erhvervelse af fast ejendom. I det omfang, etableringsretten endnu ikke er gennemført (landbrug), kan 1959-lovens krav opretholdes. Det samme gælder for erhvervelser, der falder uden for traktatens område (privates køb af rekreative områder og sommerhuse).

Som følge af edsaflæggelsens afskaffelse i

dansk ret har det i en række etableringsdirektiver været nødvendigt at indføre muligheden for i stedet at afgive en højtidelig forsikring (om vandel eller om, at der aldrig har foreligget konkurs).

Under punkt H, selskabsret, er der i rådsdirektivet af 9. marts 1968 om samordning af garantier til beskyttelse af selskabsdeltageres og tredielands interesser for Danmarks vedkommende indføjet »aktieselskab og kommanditaktieselskab«. Formålet er at opregne de selskabsformer i de enkelte medlemslande, for hvilke direktivets krav om offentliggørelse af årsregnskaber og vigtige selskabsdokumenter gælder.

Under I, aftaler om offentlige arbejder, er opført rådsdirektiv af 26. juli 1971 om fremgangsmåderne ved udbydelse af offentlige bygge- og anlægsarbejder. Heri skal for Danmarks vedkommende Aktieselskabsregistret m. v. opføres blandt de registre, hvortil entreprenører, som ønsker at deltage i licitationer i de andre medlemslande, kan henvende sig for at fremskaffe visse bevisligheder. Direktivet giver virksomheder i medlemslandene adgang til at afgive tilbud og deltage i licitationer over 1 mill. regningsenheder, som er udbudt af staten, amter, kommuner og - jfr. tilføjslen til bilaget - »andre forvaltningssubjekter.«

IV. Transport.

I de under punkt 1, 2 og 3 nævnte rådsforordninger er der af hensyn til gennemførelsen af enstartede konkurrenceforhold for transport-erhvervet givet regler, som skal muliggøre en sammenligning mellem medlemslandenes offentlige støtteforanstaltninger til, og forpligtelser for, jernbane- og landevejstrafikken. Heri er bl. a. indsat DSB.

V. Konkurrenceregler.

Ved et dansk medlemskab vil en række pris-aftaler og eneforhandlingsaftaler indgået af danske firmaer falde ind under EF's regler om kontrol med »aftaler, vedtagelser og samordnet praksis«. I visse tilfælde er det en betingelse for opretholdelse af disse aftaler, at de godkendes af EF-kommissionen. De under medlemskabsforhandlingerne aftalte frister for sådan anmeldelse er indføjet i de pågældende forordninger.

VI. Beskatning.

Det her nævnte direktiv af 17. juli 1969 omhandler i første række satsen for beskatning af kapitaltilførsler til erhvervsdrivende selskaber. Formålet med den tekniske tilpasning er at tilføje de selskabsformer i de nye medlemslande, som falder ind under direktivets bestemmelser.

VII. Økonomisk politik og kapitalbevægelser.

Den under pkt. 2 nævnte beslutning af 22. marts 1971 vedrører systemet til ydelse af gensidig finansiel bistand på mellemlangt sigte. Beslutningen åbner mulighed for, at et medlemsland, der kommer i betalingsbalancevanskeligheder, kan opnå en mellemfristet kredit, som stilles til rådighed af de andre medlemslande. Aftalen skulle være trådt i kraft den 1. januar 1972, men den er endnu ikke godkendt i samtlige medlemslande.

Formålet med den tekniske tilpasning er at forøge de samlede midler, der kan anvendes til ydelse af mellemfristede kreditter, fra 2 milliarder til 2,8 milliarder regningsenheder. Heraf tegner Danmark sig for 90 millioner regningsenheder.

Beslutningen udløber med udgangen af 1975, såvel for de oprindelige som de nye medlemslande, idet der dog er åbnet mulighed for forlængelse.

VIII. Handelspolitik.

Til den i pkt. 2 nævnte forordning om fællesregulering af indførsel fra ikke-statshandelslande af liberaliserede varer er knyttet en ladeliste. Formålet med den tekniske tilpasning er at slette de nye medlemslande fra denne liste over tredielande samt iøvrigt at føre listen à jour under hensyn til visse områders overgang til selvstændighed.

I de under pkt. 8 og 9 opførte direktiver af 27. oktober 1970 om indførelse af en fællespolice for forsikring af mellem- og langfristede leverandørsporskreditte til henholdsvis offentlige og private købere indføres for Danmarks vedkommende Eksportkreditrådet.

IX. Socialpolitik.

Om de tilpasninger af forordning nr. 1408/71 om social sikkerhed for vandrende arbejdstagere, som er foretaget med henblik på danske forhold, kan oplyses følgende:

a) Efter artikel 15, stk. 1, i forordningen finder dennes artikler 13 og 14 ikke anvendelse på bl. a. frivillig forsikring.

Med henblik på forordningens anvendelse på den nugældende danske lovgivning om arbejdsløshedsforsikring (i henhold til hvilken medlemskab af en anerkendt arbejdsløshedskasse er frivilligt) foretages der i teksten til forordningens artikel 15, stk. 1, følgende tilføjelse: »medmindre der i en medlemstat inden for et af de i artikel 4 omhandlede områder kun findes en frivillig forsikringsordning.«

b) Efter den gældende danske lovgivning henholdsvis om offentlig sygeforsikring og om børnetilskud og andre familieydelse er retten til dagpenge til lønarbejdere i anledning af fravær fra arbejdet på grund af sygdom, respektive svangerskab og fødsel betinget af, at der er tilbagelagt en beskæftigelsesperiode af en vis længde forud for fraværperioden.

For at sikre, at der vil kunne opnås ret til ydelser ved sammenlægning af sådanne beskæftigelsesperioder med de i andre medlemslande tilbagelagte forsikringsperioder, erstattes udtrykket »forsikringsperioder« i forordningens art. 18 med »forsikrings- eller beskæftigelsesperioder«.

c) Efter bestemmelserne i forordningen har en arbejdstagers familiemedlemmer, der er bosat eller har midlertidigt ophold i en anden medlemsstat end den, hvori arbejdstageren er beskæftiget, ret til i den medlemsstat, hvori de pågældende bor eller opholder sig, at få naturalieydelse (f. eks. lægehjælp) i tilfælde af sygdom eller fødsel, således at de hermed forbundne udgifter afholdes endeligt (refunderes) af den medlemsstat, hvori forsørgeren er beskæftiget.

Samme ret har familiemedlemmer til en person, der oppebærer pension, rente eller arbejdsløshedsunderstøttelse fra en anden medlemsstat end den, hvori familiemedlemmerne er bosat.

De pågældende familiemedlemmer vil derimod ikke efter forordningen i dennes nuværende affattelse i anledning af sygdom eller svangerskab og fødsel kunne opnå kontant- ydelser fra en anden medlemsstat end den, hvori de bor eller opholder sig.

Efter den gældende danske lovgivning om offentlig sygeforsikring er der adgang for nydende sygekassemedlemmer, der ikke omfattes af lovens bestemmelser om dagpenge til lønarbejdere, til at sikre sig ret til dagpenge fra sy-

gekassen i tilfælde af sygdom. Til kvinder ydes der endvidere efter loven om børnetilskud og andre familieydelse en kontantydelse (moderskabsydelse) i forbindelse med svangerskab og fødsel.

Bestemmelserne i forordningens artikler 19, stk. 2, 20, 22, stk. 3, 25, stk. 3, 27, 28, stk. 1, 29, 31, 33 og 34 ændres bl. a. med henblik på at sikre, at familiemedlemmer til her i landet beskæftigede arbejdstagere m. fl. fra EF-lande vil kunne oppebære de forannævnte i dansk lovgivning hjemlede kontantydelse ved sygdom samt svangerskab og fødsel, uanset i hvilken medlemsstat de pågældende familiemedlemmer er bosat eller opholder sig.

d) Efter den danske lovgivning om folke-, invalide- og enkepension er retten til sådan pension betinget bl. a. af, at modtageren har haft fast bopæl her i landet i det sidste år forud for begæringens indgivelse.

I forordningens artikel 45 indsættes en ny bestemmelse (stk. 4), hvorefter et bopælskrav som det i den nævnte danske lovgivning fastsatte skal anses for opfyldt (af en arbejdstager, der tidligere har været beskæftiget her i landet i mindst 1 år), dersom den pågældende i det sidste år forud for begæringens indgivelse har været bosat inden for EF's område og enten var beskæftiget i en medlemsstat eller havde ret til pension eller rente efter en medlemsstats lovgivning.

I de til forordningen knyttede *bilag* er der foretaget visse tilpasninger med særligt henblik på danske forhold. Om de i forordningens *bilag V* (særlige regler for anvendelsen af visse medlemsstaters lovgivning) under B. Danmark, indsatte bestemmelser bemærkes følgende:

ad pkt. 1. Bestemmelsen fastlægger for Danmarks vedkommende betydningen af begrebet »arbejdstager« som defineret i forordningens art. 1, litra a, ii).

ad pkt. 2. Begrebet »arbejdstager« som defineret i forordningens artikel 1, litra a, iii) omfatter bl. a. en person, der er medlem af en frivillig social sikringsordning, hvis den pågældende tidligere har været omfattet af en tvungen ordning. Bestemmelsen i pkt. 2 er indsat af hensyn til den danske lovgivning om arbejdsløshedsforsikring, der udelukkende er af frivillig karakter.

ad pkt. 3. For optagelse som nydende medlem af en dansk arbejdsløshedskasse er det bl.

a. en betingelse, at den pågældende umiddelbart før begæringen om optagelse har haft arbejde som lønmodtager i mindst 5 uger. Bestemmelsen i pkt. 3 tager sigte på, at arbejdstagere fra andre medlemslande, der flytter til Danmark, umiddelbart vil kunne opfylde den nævnte betingelse.

ad pkt. 4. Efter bestemmelserne i forordningen vil arbejdstagere m. fl. fra andre medlemsstater, der ikke har beskæftigelsesmæssig tilknytning til Danmark, samt de pågældendes familiemedlemmer have ret til, når de opholder sig her i landet, f. eks. som turister, at få naturalydelse (lægehjælp m. v.) i tilfælde af sygdom eller fødsel, idet de hermed forbundne udgifter vil kunne kræves refunderet af forsikringen i en anden medlemsstat.

Bestemmelsen i pkt. 4 fastsætter, at naturalhjælp som nævnt skal ydes de pågældende efter de regler, der efter den danske lovgivning om offentlig sygeforsikring gælder for nydende sygekassemedlemmer i medlemsgruppe A.

ad pkt. 5. Efter den danske lovgivning om offentlig sygeforsikring er optagelse som nydende medlem af en sygekasse betinget af at den pågældende er bosat her i landet.

Bestemmelsen i pkt. 5 har til formål at sikre, at de i en anden medlemsstat end Danmark bosatte familiemedlemmer til her i landet beskæftigede arbejdstagere m. fl. fra EF-lande, uanset det efter den forannævnte lovgivning gældende bopælskrav, kan opnå medlemskab af en dansk sygekasse på samme vilkår som deres forsørger.

De ovennævnte tilpasninger i forordning (EØF) nr. 1408/71 med henblik på dennes anvendelse på dansk lovgivning er af *foreløbig* karakter, idet der mellem EF og Danmark er opnået enighed om, at en endelig tilpasning af forordningen i forhold til dansk lovgivning først vil kunne foretages, når de ændringer i lovgivningen, bl. a. om folke-, invalide- og enkepension, der vedtages i forbindelse med Danmarks eventuelle tilslutning til EF, er nærmere fastlagt. Der henvises herom til bilag II til Akten.

X. Tekniske handelshindringer.

Formålet med de tekniske tilpasninger på dette område er at indføje de nye medlemsstaters varebetegnelser, måleenheder, prøvekrav etc. i de gældende EF-direktiver, således at der

skabes friest mulige samhandelsvilkår for de pågældende produkter inden for hele det udvidede fællesmarkeds område.

XIV. diverse

Af den tekniske tilpasning til forordning af 15. april 1958 fremgår det, at dansk sammen med engelsk og norsk føjes til listen over officielle sprog og arbejdsprog i EF's institutioner.

I visse tilfælde har det ikke været muligt inden tiltrædelsestraktatens underskrivelse at fastlægge de nødvendige tekniske tilpasninger til EF-retsakterne. Disse retsakter samt de retningslinier, efter hvilke tilpasningen skal foretages, er opregnet i bilag II til Akten, jfr. art. 30. Eksempelvis skal en række forordninger på landbrugsområdet suppleres med lister over de organer, der skal udpeges i de nye medlemsstater med henblik på administrationen af landbrugets markedsordninger. Endvidere skal der fastsættes repræsentative markeder i de nye medlemsstater, og andre tilpasninger kan først foretages, når priserne for kommende høstår er kendt. På landbrugsområdet kan det endvidere nævnes, at det til Landbrugsfondens udviklingssektion afsatte årlige beløb på 285 millioner regningsenheder skal tilpasses for at tage hensyn til Fællesskabets behov efter de nye medlemsstaters tiltrædelse.

På de sociale reglers område er der taget hensyn til, at de kommende ændringer i den danske sociallovgivning kan medføre visse konsekvensændringer i EF's sociale bestemmelser. Det er således nævnt, at forordning 1408/71 om den sociale sikkerhed for vandrende lønmodtagere må ændres i det omfang, ændringer i den danske lovgivning kræver det.

FJERDE DEL

Overgangsforanstaltninger

Denne del er den mest omfattende af tiltrædelseaftalens bestemmelser. Heri fastlægges de væsentlige dele af forhandlingsgrundlaget, som i løbet af en overgangsperiode fører til de nye medlemslandes indpasning i fællesmarkedet. I de fleste tilfælde vil anvendelsen af disse overgangsforanstaltninger ophøre med udgangen af 1977, men der er dog visse steder fastlagt en længere periode. I det følgende vil bestemmelserne for de enkelte samarbejdsområder blive gennemgået i den rækkefølge, hvori de figurerer i Akten: de frie varebevægelser

(industri), landbrug, fiskeri, forholdet til tredjelande, kapitalbevægelser, finansiering og andre bestemmelser.

Den frie bevægelighed for varer

Art. 31-49

Den interne toldafvikling i det udvidede fællesmarked samt tilnærmelsen af de nye medlemslandes ydre toldsats til EF's ydre fællestarif sker, som det fremgår af art. 31, med udgangspunkt i de faktisk anvendte toldsats pr. 1. januar 1972, d. v. s. de toldsats, der gælder, efter at Kennedy-rundens toldnedsættelser er ført ud i livet.

Visse toldnedsættelser aftalt under Kennedy-runden er endnu ikke effektueret som følge af, at USA ikke har afviklet sit særlige toldværdifastsættelsessystem for kemikalier, det såkaldte ASP-system (American Selling Price). Såfremt toldnedsættelser i kraft heraf bliver aktuelle efter 1. januar 1972, over dette indflydelse på basistolden, jfr. art. 31, stk. 2.

Under forhandlingerne er der opnået enighed mellem Danmark og EF om, at den danske toldtarifs særlige bestemmelser om toldfritagelse eller toldnedsættelse for varer, der enten ikke fremstilles her i landet eller som skal anvendes til bestemte formål, skal danne udgangspunkt for toldafviklingen og toldtilnærmelsen for de produkter, de vedrører. Herved opnår man f. eks., at toldfrihed på maskiner, der ikke fremstilles i Danmark, opretholdes over for EF og at told på sådanne maskiner over for tredjelande indføres gradvis i løbet af overgangsperioden med udgangspunkt i den praktiserede toldfrihed og ikke på basis af den toldsats, som figurerer i den danske tarif.

Den indbyrdes toldafvikling mellem EF og de nye medlemsstater sker med lineære toldsænkninger hver på 20 pct. af basistolden og i 5 omgange på de i art. 32 nævnte datoer. Af bestemmelsen fremgår det, at også tolden mellem de nye medlemsstater gradvis afskaffes; dette har først og fremmest betydning mellem Danmark og Norge på den ene side og Irland på den anden side, idet der som følge af EFTA ikke eksisterer told mellem Danmark, Norge og Storbritannien for de pågældende industri-varer og ej heller mellem Storbritannien og Irland som følge af frihandelsområdet mellem disse to lande.

For visse varer er der fastsat særlige tidsfrister for den interne toldafvikling. Det gælder

for kul, for varer der henhører under EURATOM-traktaten (bilag III) samt for Storbritanniens vedkommende for varer, der nyder godt af Commonwealth-præferencer på det britiske marked (bilag IV).

For varer, der medbringes i forbindelse med personers rejse mellem medlemsstaterne skal der gives toldfritagelse fra tiltrædelsestidspunktet for de kvanta, der er fastsat i EF's regler herom. Dette gælder også de varer, for hvilke Danmark har ret til at opretholde den såkaldte 3-døgn regel efter tiltrædelsen, jfr. bemærkningerne til bilag VII nævnt i art. 133. For disse varer spiller tolden dog ingen større rolle i forhold til punktafgifterne.

Artikel 33 fastlægger et almindeligt mestbe-
gunstigesprincip i toldmæssig henseende inden for Fællesskabet. Dette gælder såvel for de oprindelige som for de nye medlemsstater i den 5-årige periode, hvori der fortsat anvendes told inden for fællesmarkedet. Såfremt toldsats-
erne i fællestariffen ændres eller suspenderes – efter fremgangsmåden i EØF-traktatens art. 28 – eller såfremt de nye medlemsstater tilnær-
mer deres toldsatser til fællestariffen hurtigere end forudset i tiltrædelsesvilkårene, kan Rådet træffe foranstaltninger til opretholdelse af for-
trinsstillingen for varer med oprindelse inden for fællesmarkedets område (fællesskabspræfe-
rencen).

Art. 34 svarer til den for de oprindelige medlemsstater i deres toldafviklingsperiode gældende regel i EØF-traktatens art. 15. En ny medlemsstat kan på eget initiativ afstå fra at opkræve told på varer indført fra de øvrige medlemsstater. Der gælder ikke nogen generel regel om acceleration af toldafviklingen sva-
rende til EØF-traktatens art. 15, stk. 2, som i sin tid blev benyttet af de oprindelige med-
lemsstater.

Art. 35 er en status quo-bestemmelse, som hindrer såvel de nye som de oprindelige med-
lemsstater i at forrykke grundlaget for den af-
talte toldafvikling ved f. eks. i 1972 at indføre eller forhøje afgifter med tilsvarende virkning som importtold.

Sådanne afgifter afskaffes gradvist i den in-
terne samhandel inden for fællesmarkedet efter det i art. 36 fastlagte tidsskema. Disse regler berører ikke den pr. 21. oktober 1971 ikraft-
trådte lov om midlertidig importafgift, idet denne importafgift vil være afviklet med ud-
gangen af januar kvartal 1973.

Bestemmelsen i art. 38 giver de nye med-
lemsstater adgang til i stedet for gradvis af-
skaffelse af finanstold at erstatte sådan told med en intern afgift efter visse nærmere regler.

Bestemmelserne om de nye medlemslandes gradvise tilnærmelse af deres ydre toldsatser over for tredielande til EF's ydre fællestarif fremgår af art. 39. Såfremt der er tale om for-
skelle på mindre end 15 pct., skal fællestarif-
fen anvendes fra 1. januar 1974. Denne regel har man fra dansk side været interesseret i at få indført af toldadministrative grunde.

Antagelsen af fællestariffens toldsatser over for tredielande vil for Danmarks vedkom-
mende betyde, at en del råvarer og halvfabri-
kata som for øjeblikket er toldfri, belægges med told. Især af hensyn til jern- og stålindu-
striens konkurrenceforhold har man fra dansk side været interesseret i, at disse toldforhøjel-
ser ikke indtræffer, forinden der i kraft af de nuværende medlemslandes toldafvikling over for Danmark er indtrådt forbedrede mulighe-
der for afsætningen af færdigvarer. Som det fremgår af bestemmelsen, er dette synspunkt imødekommet, idet den første tilnærmelse til fællestariffen sker pr. 1. januar 1974 med 40 pct. af forskellen, derefter følger toldtilnær-
melsen den samme takt som den interne toldafvik-
ling.

Det fremgår af stk. 4, i art. 39, at Danmark kan udsætte anvendelsen af nomenklaturen i den fælles toldtarif indtil et år efter tiltrædel-
sen.

Indtil tilnærmelsen til fællestariffen har fun-
det sted fuldt ud, vil det i et vist omfang være nødvendigt i den danske overgangstarif at op-
tage underpositioner såvel fra den nugældende danske tarif som fra fællestariffen, fordi disse underpositioner ikke altid er sammenfaldende.

Art. 41 gør det muligt for de nye medlems-
stater ensidigt at tilnærme deres toldsatser hur-
tigere til fællestariffen end forudset i art. 39.

Kvantitative import- og eksportrestriktioner skal ifølge art. 42 afskaffes inden for det udvi-
dede fællesskab straks fra tiltrædelsestids-
punktet, for landbrugsprodukter under bestå-
ende markedsordninger dog først fra 1. februar 1973. Danmark kan imidlertid i 3 år indtil ud-
gangen af 1975 opretholde eksportrestriktioner for skrot af støbejern, jern eller stål. Det i en årrække gældende eksportforbud har medført, at det danske prisniveau for skrot er lavere end fællesmarkedets, og den danske produk-

tion af jern og stål er helt baseret på skrot. Af hensyn til den danske jern- og stålproduktion og til den stålforbrugende industris konkurrencevilkår vil der være behov for en overgangsordning for eksportreguleringen, indtil industrien opnår fordelene af toldafviklingen på de eksporterede varer.

Bestemmelsen i art. 44 om gradvis omdannelse af de statslige handelsmonopoler, således at enhver forskelsbehandling af medlemsstaternes statsborgere udelukkes, vil ikke nødvendiggøre nogen ændring af nugældende forhold i Danmark. Enkelte danske foretagender er omfattet af definitionen i EØF-traktatens art. 37, men deres nuværende købs- og salgsbetingelser medfører ikke nogen diskriminering. Dette gælder f. eks. Den kgl. Grønlandske Handel. Andre retlige handelsmonopoler, som falder ind under Aktens art. 44, skal ændres eller bortfalde som følge af fælles markedsordninger for landbrugsprodukter. Det drejer sig om koncessionerne for sukker og stivelse samt de endnu gældende koncessioner for mælkeforsyning, jfr. dog overgangsreglerne i art. 89, stk. 2.

For den periode, hvor der gælder overgangsforanstaltninger på toldområdet for samhandelen inden for fællesmarkedet, vil det være nødvendigt at fastlægge nærmere regler af toldadministrativ karakter. Dette gælder f. eks. forsendelsesproceduren, oprindelsesregler og toldgodtgørelse. Sådanne bestemmelser skal ifølge art. 45 fastlægges af Kommissionen inden 1. april 1973.

For en række toldadministrative reglers vedkommende kan man, jfr. art. 46, klare sig ved at anvende de EF-bestemmelser, som gælder for samhandelen med tredielande også på den indbyrdes samhandel inden for fællesmarkedet, så længe der hér opkræves told.

For industrivarer fremstillet på basis af landbrugsprodukter, er der i art. 47 fastlagt en række nærmere bestemmelser, som afviger fra de foran beskrevne bestemmelser, og som hovedsagelig går ud på ved importafgifter at udligne prisforskellen på de ved fremstillingen anvendte landbrugsråvarer.

I art. 49 henvises til protokollerne nr. 8-15, som indeholder de nærmere bestemmelser om åbning af toldkontingenter i overgangsperioden. Danmark har i forhandlingerne med EF anmodet om toldfri kontingenter for fem råvarer: For bly er der i protokol nr. 14 fastlagt en ordning, der tilgodeser Danmarks ønsker. For palmeolie og kakaobønner kan Danmark op-

retholde den nuværende toldfri import, jfr. bemærkningerne til art. 109. Derimod har EF ikke kunnet imødekomme danske ønsker om toldkontingenter for linolie og råtabak, fordi de er omfattet af fælles landbrugsordninger.

Landbruget og fiskeriet

Art. 50-107

Den fælles landbrugspolitik og den fælles fiskeripolitik skal i henhold til Aktens art. 2, jfr. art. 151, anvendes på de nye medlemsstater fra 1. februar 1973. Fra denne regel gælder kun de undtagelser, der følger af Aktens overgangsregler, og de udsættelser af de nye medlemslandes anvendelse af konkrete forordninger og direktiver, der er fastsat i bilag X og XI.

Overgangsbestemmelserne for landbrug i art. 50-97 drejer sig med nogle få undtagelser om den gradvise tilnærmelse af de nye medlemslandes landbrugspriser til EF's prisniveau samt for så vidt angår toldbeskyttede produkter om den gradvise afskaffelse af told mellem de nye og de hidtidige medlemslande og indførelsen af den fælles ydre toldtarif i de nye medlemslande.

Som det er fastslået i art. 50 gælder - med mindre andet udtrykkeligt er bestemt i landbrugsafsnittet - Aktens øvrige bestemmelser også for landbrugsprodukter. Navnlig Aktens 1. del om principperne og afsnit I i 4. del om den frie bevægelighed for varer indeholder bestemmelser af betydning for landbrugsprodukterne. Således indeholder art. 47 overgangsreglerne med hensyn til importafgifter og udligningsbeløb for forarbejdede varer, der ikke er landbrugsprodukter i EØF-traktatens forstand.

Principperne for pristilnærmelsen er følgende:

Anvendelsen af den fælles landbrugspolitik på de nye medlemslande indebærer, at der til ikrafttræden 1. februar 1973 skal fastsættes samme typer landbrugspriser for de nye medlemslande som dem, der gælder for det hidtidige Fællesskab. Disse udgangspriser skal fastsættes på et niveau svarende til det, producenterne ville have opnået under den hidtidige nationale ordning. På det således tilvejebragte grundlag sker tilnærmelsen af de nye medlemslandes priser til det fælles prisniveau i seks trin ved begyndelsen af produktionsåret for det pågældende produkt, første gang i 1973. Den endelige tilnærmelse skal ske 1. januar 1978 for at undgå, at overgangsperioden udstrækkes ud over 5-års perioden fra 1. januar 1973.

Forskellene mellem de fælles priser og de priser, der på hvert af overgangsperiodens trin fastsættes for hver af de nye medlemslande, udlignes ved hjælp af faste udligningsbeløb. Udligningsbeløbene opkræves som en afgift ved import til et land med højere priser end eksportlandet og udbetales som eksporttilskud ved salg til et land med lavere priser.

Toldafviklingen mellem de hidtidige medlemslande og de nye medlemslande og mellem de nye medlemslande indbyrdes sker i det væsentlige efter samme regler som for industrivarer. Det samme gælder for tilnærmelsen til den fælles ydre toldtarif. Afvigelserne vedrører navnlig tidspunkterne for toldreduktionerne og toldtilnærmelserne. Told anvendes i EF kun for relativt få landbrugsprodukter, hvoraf de vigtigste er kvæg og kød samt frugt og grønsager.

Artiklerne 98–103 indeholder bestemmelser vedrørende fiskeriet.

Artiklerne 104–107 indeholder bestemmelser om de veterinære foranstaltninger m. v.

Om afsnittets enkelte bestemmelser bemærkes følgende:

De priser, der skal fastsættes på grundlag af artikel 51, og som skal danne udgangspunkt for pristilnærmelsen, er interventionspriserne for korn, sukker, smør og skummetmælkpulver samt orienteringspriserne for kvæg og kalve og for fisk. For de øvrige produkter afledes udligningsbeløb eller støttebeløb som hovedregel af de således fastsatte priser, jfr. art. 55 og art. 57 samt bestemmelserne i art. 70–97 for de enkelte produktgrupper. For frugt og grønsager, oliefrø og visse mejeriprodukter gælder dog særlige regler.

Udformningen af stk. 2 indebærer, at støtte, som de nye medlemslande under deres nationale ordninger yder til produktionen af bestemte produkter, skal tages i betragtning ved fastsættelsen af de priser, der skal danne udgangspunkt for pristilnærmelsen, uanset om sådan støtte finder udtryk i noteringerne for de pågældende produkter. Som en særlig ordning for Storbritannien og Norge skal priserne dog fastsættes på grundlag af markedspriserne. Dette er muliggjort ved, at disse lande samtidig har opnået adgang til også efter indtrædelsen at anvende produktbunden støtte efter de nærmere regler i art. 54 og protokol nr. 20. En pludselig stærk stigning i markedspriserne, der vil kunne påvirke forbruget i disse lande, undgås herigennem.

Art. 52 fastsætter regler for tilnærmelsen af de nye medlemslandes priser til de fælles priser på det grundlag, der er tilvejebragt gennem anvendelsen af art. 51 og de særlige bestemmelser for frugt og grønsager, oliefrø og visse mejeriprodukter. Tilnærmelsen sker ved, at forskellen mellem priserne succesivt mindskes med en sjettedel, en femtedel, en fjerdedel, en trediedel og halvdelen på hver af de første fem trin indtil indførelsen af de fælles priser som sjette trin. For at give landbruget i de nye medlemslande samme forholdsvise regulering af priserne, som måtte blive besluttet af ministerrådet for landbruget i de seks oprindelige medlemslande, skal der ud over den nævnte tilnærmelse ske en forhøjelse af de nye medlemslandes priser med samme procentsats som den, hvormed de fælles priser måtte være forhøjet.

Produktionsåret, der bestemmer tidspunktet for pristilpasningerne, begynder for smør, skummetmælkpulver, kvæg og kalve 1. april, for sukker og oliefrø 1. juli og for korn 1. august.

Bestemmelsen i artikel 53 tager sigte på at undgå opkrævning eller ydelse af ubetydelige udligningsbeløb. Reglen vil navnlig kunne få betydning for de danske priser på sukkerroer og sukker, der ligger nær EF's priser.

Artikel 54 giver Storbritannien adgang til at opretholde garanterede priser for bl. a. korn, svinekød og oksekød. De britiske garantipriser kan kun forhøjes efter de samme regler som dem, der gælder for tilnærmelsen af Danmarks og Irlands priser til det fælles niveau. Rådet skal, som det fremgår af stk. 4, i øvrigt fastsætte de nærmere regler for Storbritanniens brug af undtagelsesordningen.

De generelle regler om anvendelsen af udligningsbeløbene i samhandelen ved fastsættelsen af afgifter ved import og eksporttilskud er fastsat i artikel 55. De almindelige regler er baseret på forventningen om, at verdensmarkedspriserne normalt vil være lavere end såvel de fælles priser som de priser, der fastsættes for hvert af de nye medlemslande. Stk. 6 regulerer derfor anvendelsen af udligningsbeløb, der opkræves ved import eller ydes ved eksport i handelen mellem de nye og de oprindelige medlemslande i de tilfælde, hvor importprisen fra tredielande undtagelsesvis måtte være højere end den pris, der er fastsat for et nyt medlemsland. Begrænsningen af udligningsbeløbet til højst samme beløb som det, der opkræves

ved import fra tredielande, sikrer, at de nye medlemslandes priser ikke kunstigt holdes på et lavere niveau end verdensmarkedsprisen.

I prissituationer svarende til den i bemærkningerne til art. 55, stk. 6 beskrevne, overstiger udligningsbeløbet de importafgifter eller eksportrestitutioner, der gælder i handelen mellem de oprindelige medlemslande og tredielande. De almindelige regler i art. 55 om fradrag af udligningsbeløbet i de importafgifter og eksportrestitutioner, der gælder i samhandelen med tredielande, kan derfor ikke anvendes fuldtud. Der vil som følge heraf kunne opstå uønskede forvridninger af det forhold mellem de fælles priser og de nye medlemslandes priser, som tilsigtes med overgangsordningerne. Såfremt verdensmarkedsprisen er højere end den fælles pris, og dette har givet anledning til indførelse af afgifter på eksporten fra de hidtidige medlemslande, kan reglerne i art. 55 slet ikke anvendes.

Art. 56 åbner mulighed for, at Rådet i sådanne tilfælde kan træffe de fornødne foranstaltninger for at sikre, at den fælles markedsordning fungerer tilfredsstillende.

Art. 57 tager navnlig sigte på de tilfælde, hvor der skal beregnes et fælles gennemsnit af markedspriserne for hele Fællesskabet f. eks. for kvæg eller svinekød. I disse tilfælde må priserne i de nye medlemslande øges med udligningsbeløbene for at nå til priser, der er sammenlignelige med priserne i de oprindelige medlemslande.

Den fællesfinansiering af udligningsbeløb, som art. 58 omhandler, har som modstykke reglen i art. 128, hvorefter opkrævede udligningsbeløb indgår i medlemsstaternes bidrag til Fællesskabets egne indtægter.

Reglerne om afvikling af told for landbrugsprodukter mellem medlemslandene i art. 59 afviger fra reglerne om industrivarer for så vidt angår de i stk. 1, pkt. a, b og c fastsatte terminer for afviklingen. Med hensyn til tilnærmelsen til den fælles ydre toldtarif gælder de samme tidsmæssige afvigelser, hvortil kommer, at tilnærmelsen til den fælles tarif for landbrugsprodukter skal ske i fem lige store trin, hver på 20 pct., medens den første tilnærmelse for industrivarer er på 40 pct.

I modsætning til, hvad der gælder for industrivarer, kan de nye medlemsstater ikke fremskynde toldtilpasningen for produkter under markedsordninger uden forud indhentet be- myndigelse fra Kommissionen efter drøftelse i

de forvaltningskomiteer, der er nedsat under markedsordningerne. Som en særlig regel for frugt og gartneriprodukter er der mulighed for en beskeden forskydning af toldtilpasningen i de trin, der ligger mellem den første tilpasning og den afsluttende tilpasning.

Bestemmelsen i artikel 60 stk. 1 indebærer en hurtigere afskaffelse for landbrugsprodukter under markedsordninger end for industrivarer af toldsatsen samt af afgifter med virkning som told, kvantitative restriktioner og foranstaltninger med tilsvarende virkning. Disse beskyttelsesforanstaltninger erstattes imidlertid af de importafgifter, eksportrestitutioner og udligningsbeløb, der er forudset for markedsordningsvarerne.

Art. 60, stk. 2 bekræfter de nye medlemslandes adgang til for produkter, der ikke omfattes af markedsordninger, at opretholde eksisterende nationale ordninger, herunder importafgifter og kvantitative restriktioner, indtil en fælles markedsordning iværksættes. For Danmarks vedkommende har bestemmelsen bl. a. betydning for færekød, kartofler og hestebø- ner.

Bestemmelsen i art. 60, stk. 3 om anvendelse af fællestariffens nomenklatur for landbrugsprodukter under markedsordning straks fra 1. februar 1973 skyldes, at fællestariffens meget detaljerede underopdeling er nødvendig i den praktiske administration af den fælles landbrugs- politik.

Som en undtagelse fra, hvad der i øvrigt gælder for landbrugsprodukter, fastsætter art. 61, at der i overgangsperioden for industrielt forarbejdede produkter under markedsordningerne for korn, ris og produkter forarbejdet af frugt og grønsager skal gælde et fast afgifts- element til beskyttelse af forarbejdningsindu- strien. Dette beskyttelseselement fastsættes for de nye medlemsstater ved, at man af den samlede importbeskyttelse, herunder virkningen af kvantitative restriktioner, skiller den beskyt- telse, der er knyttet til råvarernes pris, ud fra den beskyttelse, der ydes den forarbejdende indu- stri. Det således isolerede beskyttelsesele- ment anvendes i tillæg til udligningsbeløb i forhold til de andre medlemslande og variable afgiftselementer i forholdet til tredielande. Det afvikles over for andre medlemslande, respek- tive tilnærmes det fælles faste beskyttelsesele- ment over for tredielande, efter toldreglerne. Ganske tilsvarende bestemmelser er fastsat i art. 47 for varer, der er fremstillet af landbrugs-

produkter uden selv at være landbrugsprodukter i EØF-traktatens forstand.

Rådets adgang til efter art. 62, stk. 2 at tilpasse overgangsreglerne for landbrugsprodukter i det omfang, det måtte blive nødvendigt ved en ændring af Fællesskabets bestemmelser, er udtrykkeligt begrænset til de mere detaljerede bestemmelser i afsnittets kap. 2-4. Rådet vil derfor ikke kunne ændre de principielle bestemmelser i art. 60-64.

Art. 63 tilsigter alene at lette overgangen fra de nationale landbrugsordninger til fællesmarkedets ordninger. Da overgangsvanskelighederne må ventes at vise sig hurtigt efter den fælles landbrugspolitik anvendelse på de nye medlemsstater, er adgangen til ved Kommissionens beslutning at gennemføre afhjælpende foranstaltninger begrænset til et år med mulighed for Rådet til at forlænge denne frist med endnu et år.

Frugt og grønsager

Den normale beskyttelse for frugt og grønsager har i Fællesskabet form af told, som underkastes de almindelige regler i art. 59. Da de nye medlemslande inden for frugt- og grønsagssektoren i vidt omfang beskytter den indenlandske produktion gennem kvantitative importrestriktioner, der skal bortfalde 1. februar 1973, kunne de pågældende landes producenter blive udsat for en stærkere skærpelse af konkurrencen end producenterne i andre sektorer. Man har derfor fundet det nødvendigt at åbne mulighed for fastsættelse af udligningsbeløb, uanset at der for disse produkter ikke i henhold til art. 51 fastsættes priser, ud fra hvilke sådanne udligningsbeløb kan afledes. Udligningsbeløbene skal efter art. 65 beregnes på grundlag af prisforskellen i en treårig periode forud for tiltrædelsen.

Bestemmelsen om, at udligningsbeløb kun kan anvendes for produkter, for hvilke der er fastsat en basispris, begrænser anvendelsesområdet til æbler, pærer, tomater og blomkål. Endvidere er udligningsbeløbenes anvendelse begrænset til de perioder, i hvilke basisprisen gælder, d. v. s. for æbler august-maj, for pærer juli-marts, for tomater juni-november og for blomkål hele året.

Bestemmelsen i art. 66, stk. 1 svarer til art. 55, stk. 1-4. Den særlige regel i stykkets sidste afsnit tager hensyn til den beskyttelse, der opnås gennem told, og som derfor fradrages i udligningsbeløbet ved handel med de øvrige

medlemslande. Over for tredielande korrigeres udligningsbeløbet med forskellen mellem på den ene side incidensen af den fælles toldtarifsats og på den anden side incidensen af det nye medlemslands toldsats.

Udligningsbeløbet, der anvendes såvel ved eksport som import, skal i henhold til stk. 2 afvikles efter regler svarende til dem, der gælder for toldafviklingen for frugt og grønsager.

Konstateringen i Fællesskabet af de i art. 67 omhandlede indgangspriser - d. v. s. priserne for varer importeret fra tredielande - har til formål at muliggøre indgriben ved hjælp af afgifter, hvis de importerede varers pris er lavere end normale markedspriser. Da indgangspriser, der konstateres i de nye medlemslande, indgår i beregningen af en pris, der gælder for Fællesskabet som helhed, er det nødvendigt at korrigere de priser, der konstateres i de nye medlemslande, for afvigelser fra priserne i de øvrige Fællesskab, der hidrører fra anvendelsen af udligningsbeløb eller forskelle i told.

Man har fra dansk side ikke følt behov for en udsættelse med anvendelsen af de fælles kvalitetsnormer, der er nævnt i art. 68, idet de danske normer, der anvendes ved eksport, i alt væsentligt er de samme som Fællesskabets.

Vin

Undtagelsesbestemmelsen for Irland og Storbritannien i art. 69 skyldes, at der i disse lande finder kommerciel fremstilling sted af drikkevarer på grundlag af importerede druesaftkoncentrater. De pågældende produkter sælges under betegnelsen vin («British wine» og «Irish wine»), hvilket ikke er foreneligt med Fællesskabets regler.

Olieholdige frø

De i art. 70 omhandlede afgrøder, der betragtes som konkurrerende med oliefrø i arealanvendelsen og hvis priser skal være bestemmende for interventionspriserne, er hvede og sukkerroer.

Importen af oliefrø er toldfri i Danmark, og støtten til produktion af oliefrø skal derfor alene formindskes med forskellen mellem den danske interventionspris og den fælles interventionspris.

Under hensyn til de frie importforhold i fællesmarkedet for olieholdige frø er det nødvendigt at anvende udligningsbeløb i samhandelen mellem medlemslandene eller ved import fra tredielande. Restitutionerne ved eksport til tre-

dielande – for de nye medlemslandes vedkommende reduceret med udligningsbeløbet – er nødvendige for at skabe balance mellem den indtjening, der kan opnås ved eksport, og den indtjening, der opnås ved salg til interventionsorganerne eller ved salg til oliemøller, gennem hvilke støtten i så fald udbetales.

Korn

Anvendelsen af art. 51 indebærer, at de afledede danske interventionspriser skal fastsættes på grundlag af gældende danske kornpriser (kornaftalepriser) med de tilpasninger, der måtte være nødvendige som følge af, at de danske priser fastsættes for et andet handelsled og for andre specifikationer end den fælles pris.

Interventionspriser fastsættes i Fællesskabet for hvede, rug, byg og majs. Da der for majs ikke findes nogen dansk producentpris, vil en tilsvarende anvendelse af art. 74, stk. 1 føre til, at den danske interventionspris principielt fastsættes ud fra forholdet mellem Fællesskabets tærskelpriser for majs og byg. Der skal dog også tages hensyn til, at majsprisen i Danmark er højere i forhold til bygprisen end tilfældet er i det hidtidige Fællesskab.

Bestemmelsen i art. 74, stk. 1 om fastsættelse af udligningsbeløb ud fra forholdet mellem tærskelpriserne får navnlig betydning for havre og sorghum.

De i stk. 2 omhandlede produkter, for hvilke udligningsbeløbet fastsættes ved at gange udligningsbeløbet for de kornsorter, til hvilket produktet er knyttet, med koefficienter, repræsenterende råvareforbruget for 100 kg færdigvarer, er mel og gryn samt malt, stivelse, gluten, glukose og glukosesirup, klid og en række tilberedte foderstoffer.

Svinekød

De koefficienter, der i henhold til art. 75, stk. 2 anvendes til beregning af udligningsbeløb for andre produkter end slagtede svin i kroppe, tager dels hensyn til værdien af den pågældende udskæring i forhold til den gennemsnitlige værdi af hele svinekroppen, dels – for så vidt angår forarbejdede varer og konserver – til den råvaremængde, der medgår ved fremstillingen.

Det i art. 76 omhandlede pkt. 23 i bilag I til direktiv nr. 64/433/EØF kræver, at fersk svinekød, der eksporteres til andre medlemslande, i eksportlandet skal have været underkastet veterinærundersøgelser af bl. a. rygsøjlen, som

skal være midtflækket. Samme krav stilles med hensyn til svinekød, der gøres til genstand for interventionskøb. I Danmark foretages normalt ikke flækning af rygsøjlen, der anses for unødvendig ud fra veterinære hensyn og uhenigtsmæssig, hvis kødet skal anvendes til fremstilling af bacon. Kravet om midtflækning af rygsøjlen berører ikke eksport af bacon, idet denne vare ikke er omfattet af direktivets regler.

Æg

Med hensyn til anvendelsen af koefficienter ved beregningen af udligningsbeløb for andre produkter end æg i skal og rugeæg gælder tilsvarende bemærkninger som anført ovenfor til art. 74 og 75.

Fjerkrækød

Med hensyn til anvendelsen af koefficienter ved beregningen af udligningsbeløb for udskæringer af fjerkræ og andre fjerkræprodukter gælder tilsvarende bemærkninger som anført ovenfor til art. 74 og 75.

Ris

Bestemmelsen i artikel 80 om fastsættelse af udligningsbeløb svarer til reglerne i art. 74 for de kornsorter, for hvilke der ikke fastsættes en afledt interventionspris for de nye medlemsstater.

Sukker

Artikel 82 angår beregningen af udligningsbeløb for visse varer, der efter markedsordningen for sukker behandles efter samme regler som roesukker og rørsukker. De fra et dansk synspunkt vigtigste produkter er kossetter og pulpetter samt sirup og kunsthonning.

For kossetter og pulpetter beregnes udligningsbeløbet efter de regler, der gælder for beregningen af importafgiften for sukkerroer og melasse. For sirup og kunsthonning, der importeres, beregnes udligningsbeløbet på samme måde som importafgiften, og for sirup og kunsthonning, der eksporteres, på samme måde som eksportrestitutionsen. Udgangspunktet for beregningen er forskellen mellem den sukkerpris, der fastsættes for hvert af de nye medlemslande efter artikel 51, og den fælles sukkerpris.

Da de danske priser på sukkerroer og sukker ligger nær EF's priser, får bestemmelserne i artikel 82 næppe betydning for Danmark, jfr. artikel 53.

Den i art. 83 omhandlede bestemmelse i art.

25, stk. 3 i forordning nr. 1009/67/EØF vedrører opkrævningen af en afgift på sukker, der er produceret ud over den pågældende sukkerfabriks maksimumskvota, og som er afsat på det interne marked eller oplagret.

Mælk og mejeriprodukter

De faktiske opnåede danske producentpriser, incl. tilskud baseret på mælkeproduktionen, kvalitetstilskud m. v. vil være bestemmende for fastsættelsen af interventionspriserne for smør og skummetmælkspulver.

Man har fra dansk side lagt vægt på at sikre, at forskellen mellem markedspriseniveauet i de nye medlemsstater og i det hidtidige Fællesskab ikke skal lægges til grund for fastsættelsen af udligningsbeløb, hvis dette ville føre til prisrelationer, der ikke er normale i *Fællesskabet*. Art. 86, stk. 3 tager hensyn hertil og må for Danmarks vedkommende ventes at indebære, at udligningsbeløbene for andre mejeriprodukter end smør og skummetmælkspulver fastsættes på grundlag af udligningsbeløbene for disse to mælkekomponenter.

Bestemmelsen i artikel 87 har navnlig betydning for Storbritannien og Norge, hvor der for mælk til konsum opnås et væsentligt højere økonomisk udbytte end for mælk til fremstilling af smør og ost.

Af de i artiklerne 88 og 89 fastsatte særregler for enkelte af de nye medlemslande har kun art. 89, stk. 2 betydning for Danmark. Bestemmelsen tillader opretholdelsen i fornødent omfang til 31. december 1977 af koncessioner på mælkeforsyning, der er indrømmet under den tidligere lovgivning, og hvis gyldighed ikke udløber inden 1973. Bestemmelsen har betydning for 16 koncessioner, hvoraf 3 løber ud over 1977. Såfremt der med hensyn til disse sidstnævnte måtte opstå vanskeligheder, har man fra dansk side under forhandlingerne opnået tilsagn om en løsning inden for EF's institutioner.

Oksekød

Orienteringspriserne for voksent kvæg og kalve svarer ikke til det i art. 51 definerede prisbegreb, idet markedspriserne i Fællesskabet kan være lavere end orienteringspriserne. Det er under forhandlingerne bekræftet, at der ved beregningen af orienteringspriserne skal tages hensyn til dette forhold.

Bestemmelsen i art. 91, stk. 1 om regulering af udligningsbeløbene med toldincidensen in-

debærer, at told fradrages i de udligningsbeløb, der gælder i samhandelen mellem medlemslandene. Såfremt tolden overstiger udligningsbeløbene, skal den reduceres med det overskydende beløb. Ved import fra tredielande reguleres udligningsbeløbet med forskellen mellem den fælles ydre told og det nye medlemslands told.

Art. 91, stk. 2 vedrører situationer, i hvilke importafgifter over for tredielande efter markedsordningens regler nedsættes, fordi markedsprisen i EF stiger op over det tilstræbte producentpriseniveau (orienteringsprisen). Kravet om, at fællesskabspræferencen skal oprettholdes, og en fordrejning af handelen undgås, indebærer, at udligningsbeløbet skal reduceres med samme beløb som det, hvormed importafgiften over for tredielande er nedsat. Stk. 3 omhandler fastsættelsen af udligningsbeløb for udskæringer af oksekød ved hjælp af koefficienter, på samme måde som er nævnt ovenfor i bemærkningerne til art. 74 og 75.

For de i artikel 92 omhandlede varer, slagteaffald af kvæg og oksekødsconserves opkræves i Fællesskabet kun told. Der skal for disse produkter derfor ikke fastsættes udligningsbeløb, men alene ske en regulering af eksportrestitionerne.

Produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager

Der skal ikke fastsættes udligningsbeløb for prisforskelle for de til fremstillingen af forarbejdede produkter anvendte frugter og grønsager, uanset om udligningsbeløb for disse måtte være fastsat i medfør af art. 65.

Hør

Støttebeløbet for hør fastsættes efter art. 95 ud fra samme hensyn som dem, der gælder for olieholdige frø, jfr. bemærkningerne til art. 70.

Frø

Fællesmarkedets markedsordning for frø forudsætter ydelsen af støtte til avl af frø af græs, kløver, lucerne og vikke. Bestemmelsen i art. 96 indebærer, at støttebeløbet fastsættes på samme niveau som i det hidtidige Fællesskab, med mindre frøavlernes indkomst i de nye medlemsstater før tiltrædelsen var væsentlig forskellig fra den indkomst, frøavlerne i det hidtidige Fællesskab opnår. Støttebeløbet for en ny medlemsstat kan alt efter omstændighederne fastsættes såvel højere som lavere, såfremt væsentlige indkomstforskelle eksisterer.

Landbrugsprodukter, der udføres i form af varer, som ikke henhører under bilag II til EØF-traktaten

Reglerne i art. 97 for ydelsen af eksportrestitutioner svarer til de regler, der i art. 47 er fastsat for importafgifter for en række varer, der er fremstillet af landbrugsprodukter, uden at varerne i sig selv er landbrugsprodukter i EØF-traktatens forstand og dermed direkte omfattet af markedsordninger.

Bestemmelser vedrørende fiskeriet

Den fælles markedsordning

Bestemmelserne i art. 98 om fastsættelse af orienteringspriser for frisk fisk og skaldyr m. v. indebærer, at der for Danmark skal fastsættes orienteringspriser på grundlag af de faktiske førstehåndspriser forud for tiltrædelsen. Hvis Danmarks orienteringspriser afviger fra de fælles priser, skal de tilnærmedes de fælles priser efter samme regler som dem, der er fastsat for landbrugsprodukter, og der skal fastsættes udligningsbeløb til kompensation af prisforskellene.

Ligesom for frugt og grønsager og oksekød skal udligningsbeløbene efter art. 99 i fornødent omfang reguleres, således at der tages hensyn til den importbeskyttelse, der opnås gennem told. Dette er uden betydning for importen til Danmark, som har nultold for fisk.

Foruden at kompensere prisforskelle ved import og eksport mellem medlemslandene vil udligningsbeløbene være af betydning ved vurderingen af, om priserne ved import i de nye medlemslande fra tredielande er så lave, at indgriben er nødvendig, samt ved fastsættelsen af tilbagetagningspriser til hvis anvendelse producentorganisationer kan opnå støtte.

Det er sandsynligt, at Danmark straks fra tiltrædelsen kan anvende de fælles orienteringspriser, jfr. art. 53. I så fald vil der ikke blive tale om udligningsbeløb i forbindelse med Danmarks anvendelse af den fælles fiskeripolitik.

Toldtilpasningen for fisk skal ske efter reglerne i art. 59, stk. 1 c, for så vidt angår afviklingen af told mellem medlemslandene, og efter tidsplanen i art. 59, stk. 2, for så vidt angår tilnærmelsen til den fælles ydre toldtarif.

Fiskerigrænserne

I artiklerne 100 til 103 er fastlagt den fiskerigrænseordning, som man nåede frem til

under udvidelsesforhandlingerne og som udgør en undtagelse fra EF's forordning nr. 2141/70 fra efteråret 1970 om strukturen i fiskerisektoren. Ifølge denne skal der være lige adgang til fangstpladserne på de enkelte medlemsstaters fiskeriterritorier for alle fiskefartøjer, der fører en medlemsstats flag og er indregistrerede inden for EF's område.

Ifølge art. 100 kan medlemsstaterne til udgangen af 1982 inden for et område af seks sømil fra basislinier forbeholde fiskeriet for fartøjer, der traditionelt fisker i disse farvande og ud fra havne i det geografiske kystområde. For de områder, der er nævnt i art. 101 kan dog forbeholdes en grænse på 12 sømil. Fartøjer fra det øvrige Danmark kan imidlertid fortsat fiske ved Grønland indtil udgangen af 1977, selvom fiskeriet her er udelukket for de øvrige medlemsstaters fartøjer. Denne fem-års periode er dog kun en maksimal tidsgrænse for de ikke-fastboende danske fiskeres rettigheder ved Grønland, den kan ved interne danske foranstaltninger afkortes.

I det omfang, en medlemsstat således forbeholder retten til fiskeri for egne fartøjer, er det den ikke tilladt at lempe de regler om udøvelse af fiskeri, som gælder på tidspunktet for indtræden i EF.

I visse tilfælde har medlemsstaterne særlige fiskerirettigheder i andre medlemsstaters farvande. Sådanne rettigheder, som eksisterede den 31. januar 1971, kan fortsat påberåbes, så længe den anden medlemsstat opretholder en undtagelsesordning fra hovedreglen om frit fiskeri i medlemsstaternes farvande. Dog har Danmark under forhandlingerne opnået, at særlige fiskerirettigheder ved Grønland vil udløbe på de datoer, der er fastsat herfor. Da fiskeriterritoriet ved Grønland i 1963 blev udstrakt fra 6 til 12 sømil, gav Danmark en række landes fiskere - herunder visse EF-landes - en 10-års periode til at afvikle deres traditionelle fiskeri mellem 6 og 12 sømil. Denne ret udløber med udgangen af maj 1973. Norske fiskere har herudover en aftalemæssig ret til at fiske ved Østgrønland til juli 1977, som bl. a. britiske, tyske og franske fiskere i kraft af mestbegunstigelsesaftaler ligeledes vil kunne udnytte. Der finder imidlertid intet fiskeri af væsentligt omfang sted ved Østgrønland.

Inden udløbet med udgangen af 1982 af de særlige undtagelsesordninger, som er opretholdt i medfør af art. 100 og 101, skal EF-kommissionen - jfr. art. 103 - udarbejde en rap-

port om de forhold i medlemslandene, som har begrundet undtagelsesordningerne. På grundlag heraf tager Rådet stilling til de bestemmelser, der skal gælde efter 1982. Disse bestemmelser vil kunne indeholde en forlængelse ud over 1982 af undtagelsesordninger, jfr. sidste afsnit i protokol nr. 21 om fiskeriordningen for Norge samt en dansk erklæring vedrørende Færøerne og Grønland, afgivet under udvidelsesforhandlingerne og taget til efterretning. Ifølge denne erklæring skal der ved udarbejdelsen af nævnte rapport lægges særlig vægt på problemerne i de områder, hvor befolkningens levevilkår på grund af deres geografiske placering fortsat i væsentlig grad vil være afhængig af kystfiskeri.

Veterinære foranstaltninger

Bestemmelsen i art. 104, stk. 1 indebærer, at Danmark indtil overgangsperiodens udløb kan opretholde de gældende veterinære bestemmelser for import af levende svin og kvæg, undtagen slagtekvæg. Endvidere kan Danmark i henhold til art. 104, stk. 4 til udgangen af 1975 fortsat anvende alttuberculin til tuberculinprøver. I øvrigt skal Danmark anvende fællesskabets veterinære direktiver fra 1. juli 1973.

I henhold til art. 106 skal der med deltagelse af veterinærsagkyndige fra såvel de nye som de hidtidige medlemslande finde en undersøgelse sted af de veterinære forhold i Fællesskabet som helhed og de enkelte lande, for at konstatere, om der er behov for ændringer i Fællesskabets regler. Kommissionen skal 1. juli 1976, d. v. s. i god tid inden udløbet af overgangsbestemmelserne for de nye medlemslande, forelægge Rådet en beretning tillige med eventuelle forslag.

Andre bestemmelser for landbruget

Svarende til, hvad der gælder for andre samarbejdsområder (jvf. art. 133 og bilag VII) er der i art. 107 jvf. bilag V for landbrugsområdet fastlagt en række overgangsforanstaltninger for de nye medlemsstats anvendelse af EF-retsakterne. Af særlig interesse for Danmark bemærkes følgende:

A. Lovgivning om frø og andet vegetabilsk formeringsmateriale

Direktiverne om markedsføring af roefrø nr. 66/400/EØF, frø af foderplanter nr. 66/401/EØF, korn til udsæd nr. 66/402/EØF,

læggekartofler nr. 66/403/EØF, frø til udsæd af olie- og fiberplanter nr. 69/208/EØF, grønsagsfrø nr. 70/458/EØF og forstligt formeringsmateriale nr. 66/404/EØF indeholder bestemmelser, der tillader eller har tilladt medlemslandene gradvis at indføre de fælles regler om kontrol med og certificering af frø til udsæd, læggekartofler og andet formeringsmateriale.

Ud fra samme hensyn har de nye medlemslande opnået de i bilag V angivne frister med hensyn til de tidspunkter, fra hvilke direktivernes regler skal gælde. De nye medlemslande kan i kraft af disse regler udstede certifikater efter de nationale regler for roefrø og frø af foderplanter indtil 30. juni 1977, for læggekartofler indtil 30. juni 1975 og for korn til udsæd, frø af olie- og fiberplanter og grønsagsfrø til 30. juni 1976. Det er en forudsætning, at de nationale ordninger yder samme garantier for frøets egenskaber som Fællesskabets regler. De gældende danske certificeringsregler kan i alt væsentligt ventes anerkendt som ydende sådanne garantier.

I øvrigt får de nye medlemslande frist til 1. juli 1974 med anvendelsen af direktivernes regler om stamfrø og eliteudsæd og basislæggemateriale, og til 1. juli 1976 for de øvrige bestemmelser i direktiverne. De nye medlemslande må dog – bortset fra de almindelige undtagelsesregler – ikke lægge hindringer i vejen for import fra de andre medlemslande af frø m. m., der opfylder direktivernes bestemmelser.

For skovfrø og skovplanter skal bestemmelserne i direktiv nr. 66/404/EØF anvendes fra 1. juli 1973. For frø af harpiksholdige planter, der er høstet før denne dato, er fristen dog 1. juli 1975. For skovplanter er fristen 1. juli 1977.

B. Lovgivning om foderstoffer

På grundlag af bilagets undtagelsesbestemmelser kan de nye medlemslande til udgangen af 1977 opretholde deres nationale regulering eller forbud mod brugen af en række antibiotika i foderstoffer, uanset at brugen af disse til sætningsstoffer er tilladt i EF. De pågældende lande kan ikke forbyde import fra andre medlemslande af produkter af husdyr, til hvilke der er anvendt foderstoffer tilsat de omhandlede antibiotika. Det forventes, at der inden for denne overgangsperiode vil ske en tilnærmelse af Fællesskabets bestemmelser til de nye medlemslandes regler.

*Forbindelserne udadtil***Art. 108-116**

EØF's aftaler med en række lande inden for Middelhavsområdet vil ifølge Aktens art. 4 gælde for de nye medlemsstater straks fra tiltrædelsen. Det drejer sig om de indgåede associeringsaftaler med Grækenland, Tyrkiet, Tunesien, Marokko og Malta samt om præferenceraftalerne med Israel og Spanien. Såfremt Fællesskabet i løbet af 1972 måtte have indgået aftaler med andre tredielande inden for Middelhavsområdet, vil disse aftaler ligeledes gælde for de nye medlemsstater fra tiltrædelsen. EF forhandler med Cypern om en associeringsaftale og med Den forenede arabiske Republik og Libanon om indgåelse af præferenceaftaler.

For såvel de allerede ikrafttrådte som eventuelle nye aftaler vil der dog som følge af EF's udvidelse blive tale om overgangsforanstaltninger til og tilpasninger af bestemmelserne i de pågældende aftaler, jfr. art. 108. Sådanne bestemmelser fastlægges i protokoller, der skal forhandles med de pågældende tredielande, og som vil blive knyttet til de eksisterende aftaler. Ansøgerlandene deltager på EF's side i disse forhandlinger, jfr. arrangementet for perioden forud for tiltrædelsen.

Hvad angår handelsforbindelserne vil Danmarks og de øvrige ansøgerlandes tiltræden af EF's aftaler med landene i Middelhavsområdet være ensbetydende med, at der skal ske en gensidig afvikling eller nedtrapning af told og andre hindringer for samhandelen. Omfanget heraf varierer efter de pågældende aftalers indhold. Overgangsforanstaltningerne for de nye medlemsstaters gradvise indpasning i disse aftaler vil, jfr. art. 108, stk. 2, ikke kunne være af længere varighed end de overgangsforanstaltninger, som er truffet med henblik på de nye medlemslandes indpasning i fællesmarkedet.

EF's aftaler med de pågældende lande indeholder kun få bestemmelser, som går ud over en regulering af handelsforbindelserne. Associeringsaftalerne med Grækenland og Tyrkiet indeholder bestemmelser om finansiel bistand fra EF. For Grækenlands vedkommende har Fællesskabet dog siden april 1967 indstillet enhver form for finansiel bistand. Når en i 1971 forhandlet tillægsprotokol til aftalen med Tyrkiet træder i kraft – formentlig i 1972 – kan der frem til 1976 ydes op til 220 mill. regnings-

enheder til Tyrkiet som lån gennem Den europæiske Investeringsbank, hvoraf 195 mill. regningsenheder ydes som bistand fra medlemslandene. Det må påregnes, at også de nye medlemsstater skal yde finansiel bistand til Tyrkiet, men der har endnu ikke været forhandlet herom.

Ifølge den nævnte tillægsaftale med Tyrkiet skal der i årene mellem 1976 og 1986 gradvis søges gennemført fri bevægelighed for arbejdskraften mellem EF-landene og Tyrkiet. Der er endnu ikke truffet nogen beslutning om, hvorledes denne gradvise gennemførelse skal finde sted, men det må forudses at ske på basis af årlige kvoter for tyrkiske arbejders adgang til at tage arbejde i medlemslandene. Administrationen vil i så fald ske på grundlag af arbejdstilladelser. Den fuldstændige frigørelse af den tyrkiske arbejdskrafts bevægelighed er forudset at skulle ske i 1986, d. v. s. samtidig med, at Tyrkiet efter planen skulle have nået en sådan grad af økonomisk udvikling, at landet opfylder betingelserne for medlemskab af EF. Vedrørende dette spørgsmål henvises iøvrigt til den fælles erklæring om arbejdskraftens frie bevægelighed, som er knyttet til slutakten, jfr. nedenfor.

Associeringsaftalen med Grækenland indeholder en rammebestemmelse om fri bevægelighed for personer, tjenesteydelser og kapital, men der er ikke hidtil gennemført regler herom. Det vil heller ikke kunne ske under de herskende forhold, hvor associeringsrådet ikke holder møde på ministerniveau.

De nugældende associeringsaftaler mellem EØF og 18 selvstændige afrikanske lande samt mellem EØF og Det østafrikanske Fællesskab (Tanzania, Uganda og Kenya) finder ifølge art. 109 ikke anvendelse for de nye medlemsstaters vedkommende. Disse aftaler udløber med udgangen af januar 1975, og der skal i løbet af 1973 indledes forhandlinger om de aftaler, som skal erstatte dem. Danmark vil som medlem af Fællesskabet kunne deltage i disse forhandlinger og skal tiltræde de nye aftaler.

Danmark deltager fra tidspunktet for indtræden i EF i de institutioner, som er oprettet i medfør af associeringsaftalerne. Det drejer sig først og fremmest om associeringsrådene, som består af ministre fra medlemslandene og de associerede lande samt om Komitéen for den europæiske Udviklingsfond.

Import i Danmark fra de associerede afrikanske stater skal efter et medlemskab af EF

fortsat behandles efter den nugældende toldordning, jfr. art. 109, stk. 2. Det samme gælder ifølge stk. 3 for import fra de i bilag VI nævnte selvstændige Commonwealth-lande. Denne status quo-bestemmelse vil til sin tid blive erstattet af den samhandelsordning, som vil følge af aftalerne mellem det udvidede fællesmarked og disse lande. For Danmarks vedkommende har denne status quo-bestemmelse den særlige betydning, at den toldfri import af palmeolie og kakaobønner kan opretholdes. Hovedparten af den danske import af disse varer kommer fra de associerede afrikanske stater og Commonwealth-landene.

Artiklerne 110 og 111 indeholder visse afvigelser fra status quo-bestemmelsen. For import af landbrugsprodukter fra de afrikanske stater eller Commonwealth-landene skal de nye medlemsstater anvende fællesskabsbestemmelserne, dog ikke hvad angår told eller andre beskyttelselementer. Såfremt tilnærmelsen til den fælles toldtarif fører til lavere told i en ny medlemsstat, skal de pågældende lande også drage nytte heraf.

Art. 112 indeholder en beskyttelsesklausul, ifølge hvilken produkter, som nyder godt af de gunstige toldforhold ved import i Storbritannien fra Commonwealth-landene eller i de oprindelige medlemsstater fra de associerede stater, ikke uden videre skal kunne reeksporteres til de øvrige dele af fællesmarkedet.

Som tidligere nævnt deltager de nye medlemsstater straks fra tiltrædelsen i EF's institutioner, men ikke i de ordninger – herunder finansielle – som følger af de to associeringskonventioner med de afrikanske lande. Som en konsekvens heraf er det i art. 114 bestemt, at kun de oprindelige medlemsstaters stemmer skal medregnes, såfremt der skulle blive tale om stemmeafgivning i Rådet eller Komiteen for Udviklingsfonden i forbindelse med de i øjeblikket gældende interne aftaler om den nærmere gennemførelse af associeringerne eller om fordelingen af det finansielle ansvar.

Ifølge art. 115 gælder de foran beskrevne regler kun indtil de nuværende associeringsaftalers udløb i januar 1975. Associeringsaftalerne kan dog forlænges en vis tid, såfremt de nye aftaler ikke er trådt i kraft ved de gamles udløb. I så fald kan også status quo-ordningen for de nye medlemsstater forlænges, jfr. stk. 3.

Som det nærmere beskrives i forbindelse med protokol nr. 22, kan de selvstændige Com-

monwealth-lande vælge mellem tre former for tilknytning til et udvidet Fællesskab. Såfremt der for disse landes vedkommende inden udløbet af status quo-bestemmelsen er iværksat en anden ordning end associering, skal de ikke fortsat kunne drage nytte af status quo-bestemmelsen for de områder, som ikke måtte være dækket af denne anden ordning, jfr. art. 115, stk. 2.

Det fremgår af art. 116, at status quo-ordningen også finder anvendelse for import fra Papua-Ny Guinea.

Associering af de oversøiske lande og territorier

Art. 117–119

De ikke-europæiske territorier, som oprettholder særlige forbindelser med Norge eller Storbritannien, og som er nævnt i art. 24, vil blive associeret med det udvidede Fællesskab på linie med de oversøiske områder, som har særlige forbindelser med de oprindelige medlemsstater. Dette sker dog, jfr. art. 117, først i sammenhæng med den ordning, som efter 1. februar 1975 skal regulere forholdet mellem det udvidede Fællesskab og de afrikanske stater samt de Commonwealth-lande, som måtte vælge at deltage i et sådant arrangement.

Ifølge protokol nr. 22, del III, skal der træffes særlige arrangementer for at beskytte interesserne for de udviklingslande, hvis økonomi i betydelig grad er afhængig af eksport af råprodukter, herunder især sukker. De oversøiske lande og områder, som har særlige forbindelser med Norge eller Storbritannien eller med de oprindelige medlemsstater, skal ifølge art. 118 også deltage i sådanne ordninger.

Ifølge art. 119 gælder der for de oversøiske lande og territorier en status quo-ordning, svarende til den i forbindelse med art. 109 beskrevne ordning for selvstændige afrikanske stater og Commonwealth-lande.

Kapitalbevægelser

Art. 120–126

Danmark har i medfør af medlemskabet af OECD i løbet af efterkrigstiden gradvis foretaget en liberalisering af kapitalbevægelser, men der opretholdes fortsat væsentlige restriktioner. Under forhandlingerne med EF har man med henvisning til den nuværende betalingsbalancesituation understreget behovet for overgangsregler for frigørelsen af visse kapitalbe-

vælgelser. Der er opnået enighed om de i art. 121 nedfældede overgangsbestemmelser.

Ifølge stk. 1 a skal Danmark inden udgangen af 1974 liberalisere valutaudlændinges adgang til køb af danske obligationer. Det fremgår af stk. 2, at Danmark fra tiltrædelsen vil foretage en gradvis liberalisering af disse transaktioner. Dette er sket allerede i 1971 med åbningen af en kvote på 100 mill. kr. for udlændinges køb af danske obligationer. For aktier har Danmark ikke anmodet om nogen overgangsordning, og valutaudlændinge vil således kunne købe danske børsnoterede aktier fra tiltrædelsestidspunktet.

Fra dansk side har man under forhandlingerne med EF forbeholdt sig inden udløbet af de to år at rejse spørgsmålet om en længere frist for liberaliseringen af disse transaktioner. Dette kan ske i henhold til EF's nugældende regler, og EØF-traktaten indeholder bestemmelser, der gør det muligt at have restriktioner, såfremt der består betalingsbalancevanskeligheder.

Ifølge art. 121, stk. 1 b skal Danmark senest med udgangen af 1977 liberalisere danskeres (valutaindlændinges) køb af udenlandske børshandlede aktier og obligationer samt tilbagekøb fra udlandet af danske værdipapirer, der helt eller delvis lyder på fremmed valuta.

I begge de ovennævnte tilfælde skal restriktioner for den fysiske ind- og udførsel af nævnte børs-papirer afvikles sammen med restriktionerne for selve kapitalbevægelsen.

Finansielle bestemmelser

Art. 127-132

Afgørelsen af 21. april 1970, som fastlægger en overgang til Fællesskabernes finansiering med egne indtægter, er nærmere beskrevet i Tillæg 2. De regler, der gælder for beregningen af de oprindelige medlemslandes bidrag, skal også anvendes af de nye medlemsstater straks fra tiltrædelsestidspunktet. Der gælder dog visse modifikationer.

Afgørelsen omfatter efter sin ordlyd indtægter, som medlemslandene - herunder også de nye medlemsstater - opkræver i form af landbrugsimportafgifter og told på samhandelen med ikke-medlemsstater. Ifølge art. 128 skal indtægterne ligeledes omfatte landbrugsimportafgifter og told, som i overgangsperioden opkræves i samhandelen mellem de oprindelige og de nye medlemsstater samt mellem de nye medlemsstater indbyrdes.

Ifølge art. 129 skal den danske bidragsandel beregnes med udgangspunkt i en andel på 2,42 pct., d. v. s. at den i 1973 ikke kan overstige 2,44 pct. eller ligge under 2,38 pct. Tilpasningen til finansieringsordningen skal dog for de nye medlemsstater ske gradvis, og bidragene er derfor for årene 1973-1977 reduceret til de såkaldte anvendelsesprocenter, som er anført i art. 130. Dette bevirker, at den danske bidragsandel for 1973 vil ligge mellem 1,10 pct. og 1,07 pct.

For årene 1978 og 1979 er der i art. 131 fastsat særlige overgangsordninger, som sikrer en jævn overgang til fuld deltagelse i finansieringsordningen.

Art. 132 indeholder en bestemmelse om fordelingen mellem de oprindelige medlemsstater af de budgetbeløb, som ikke måtte være dækket på grund af, at de nye medlemsstater i en overgangsperiode betaler en lavere andel.

Andre bestemmelser

Art. 133-138

Art. 133 og bilag VII fastlægger overgangsordninger for de nye medlemsstaters anvendelse af visse EF-retsakter. Af særlig interesse for Danmark er der grund til at fremhæve følgende bestemmelser:

I bilagets afsnit om toldlovgivning er det anført, at Danmark i to år indtil udgangen af 1974 kan bevare sine nuværende regler om told- og afgiftskredit, ifølge hvilke der er en kredittid på ca. 3 måneder for told og ca. 1½ måned for afgifter. Fra 1. januar 1975 kan der i overensstemmelse med EF's regler kun ydes en gennemsnitlig told- og afgiftskredit på 30 dage.

Af hensyn til de betydelige forskelle i de danske og tyske punktafgifter på spirituosa, tobaksvarer og øl er der under forhandlingerne med EF opnået enighed om, at Danmark for så vidt angår afgifterne kan bevare 3-døgnreglen for rejsendes medtagen af disse varer i 3 år indtil udgangen af 1975. Dette fremgår af bilag VII's afsnit om beskatning. For spirituosa med et alkoholindhold under 22 pct. og for op til 2 liter øl skal de eksisterende danske begrænsninger derimod ophæves fra tiltrædelsestidspunktet, såfremt der er tale om varer fra andre EF-lande, som rejsende medtager ved indrejse i Danmark; dette gælder dog ikke for afgiftsfrit indkøbte varer.

Inden udgangen af 1975 skal EF's institutio-

ner undersøge, hvorvidt og i hvilket omfang en forlængelse af den danske undtagelse er nødvendig. Herunder skal man tage hensyn til, om der fortsat består betydelige forskelle i punktskatterne på de pågældende varer.

Som følge af overgangen til ensartede varebetegnelser inden for fællesmarkedets område for visse tekstilprodukter skal Danmark og Norge, jfr. bilagets afsnit om tekniske handelshindringer, efter udgangen af 1974 anvende et andet udtryk end »ny uld«. Dette gælder dog kun for varer til eksport. På hjemmemarkedet kan den hidtidige betegnelse fortsat anvendes.

Art. 134, stk. 3, indeholder den overgangsordning, Danmark har opnået for prisreglerne på jern- og stålområdet. Baggrunden herfor er, at stålværkerne i EF-landene i de senere år har kunnet sælge til lavere jern- og stålpriser til virksomheder i tredielande end til virksomheder i EF. Danmark har draget nytte heraf og har i forhandlingerne med EF anmodet om en overgangsordning, således at de forventede omkostningsstigninger og dermed en svækkelse af konkurrenceevnen for den danske jern- og stålforbrugende industri ville kunne imødegås, indtil den opnår fordelene ved toldfri eksport til de øvrige EF-lande.

Bestemmelsen i stk. 3 indebærer, at jern- og stålproducenterne i EF i 3 år efter tiltrædelsen vil kunne tilpasse deres salgspriser i Danmark og Norge til tilbudspriserne fra statshandelslande. Tilpasning til tilbud fra andre tredielande er hjemlet i de nuværende EF-regler, men normalt er pristilpasning over for tilbud fra østlandene ikke tilladt i EF. Bestemmelsen betyder derfor, at virksomhederne i den nævnte periode vil kunne tilpasse deres priser på det danske marked til alle tilbud, som foreligger fra tredielande.

Art. 135 overfører den beskyttelsesklausele, som efter EØF-traktatens art. 226 gjaldt for de oprindelige medlemsstater i deres overgangsperiode, til at gælde for de nye medlemsstater i deres 5-årige overgangsperiode for indpasningen i fællesmarkedet. De eventuelle beskyttelsesforanstaltninger kan indebære afvigelser fra såvel EØF-traktaten som fra tiltrædelsesbestemmelserne. Tilsvarende kan de oprindelige medlemsstater ansøge om tilladelse til at anvende beskyttelsesforanstaltninger over for de nye medlemsstater, men bestemmelsen gælder ikke indbyrdes mellem de oprindelige medlemslande.

Art. 136 overfører bestemmelsen i EØF-trak-

tatens art. 91 om dumping til at gælde for de nye medlemsstaters vedkommende indtil udløbet af den 5-årige overgangsperiode.

Den særlige afgift i Danmark på vin indført på flaske er ikke i overensstemmelse med EF's regler, fordi den beskytter den indenlandske aftapning. Som det fremgår af art. 138, har Danmark dog tilladelse til i 1½ år efter tiltrædelsen at opretholde denne afgift, for så vidt angår bordvin. Baggrunden herfor er ønsket om at give de danske vinimportører mulighed for at afvikle lagrene af vin indført på fad.

FEMTE DEL

Bestemmelser om iværksættelsen af Akten

Aktens 5. del indeholder visse bestemmelser af overgangsmæssig karakter, dels om overgangen til det udvidede Fællesskabs institutioner, dels om iværksættelse af EF-retsakterne for de nye medlemsstaters vedkommende. Endvidere indeholder 5. del de almindelige og afsluttende bestemmelser.

Indsættelse af institutionerne

Art. 139-148

Art. 139-146 er beskrevet i det foregående i forbindelse med gennemgangen af de institutionelle bestemmelser i Aktens 2. del.

Ud over de ved traktaterne oprettede institutioner m. v. er der ved senere vedtagelser i Rådet nedsat en række udvalg inden for forskellige samarbejdsområder. De nye medlemsstater vil fra tiltrædelsen blive repræsenteret i samtlige disse udvalg. For visse udvalgs vedkommende er det i de pågældende retsakter fastlagt, at samtlige medlemslande skal være repræsenteret på lige fod, og det er ikke nødvendigt at fastlægge nærmere regler om de nye medlemsstaters repræsentation. Det har alene været nødvendigt at sikre samtidighed, hvad angår gyldighedstiden for de nye og de tidligere medlemmers mandater, jfr. art. 148, stk. 1 og bilag VIII.

For en række udvalgs vedkommende vil det være nødvendigt eller praktisk i forbindelse med Fællesskabernes udvidelse at træffe ny beslutning om sammensætningen. Der kan f. eks. være tale om, at ikke alle medlemsstater er ligeligt repræsenterede eller om at nedskære antallet af de oprindelige medlemsstaters medlemmer for at undgå for store udvalg. Det er i art. 148, stk. 2, fastsat, at disse udvalg, jfr.

bilag IX, fornyes fuldstændigt i forbindelse med tiltrædelsen.

Anvendelse af institutionernes retsakter

Art. 149-157

Ifølge EØF-traktaten, art. 189, er et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til (men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen). Ligeledes er en beslutning bindende for dem, den angiver at være rettet til. I det omfang, sådanne tidligere vedtagne direktiver eller beslutninger er rettet til samtlige de oprindelige medlemsstater, skal de ifølge Aktens art. 149 efter tiltrædelsen betragtes som rettet til også de nye medlemsstater og dermed bindende for disse på samme måde, som de er bindende for de oprindelige medlemsstater. Tilsvarende problemer opstår ikke for de nye medlemslande i relation til forordninger, idet disse retsakter allerede ifølge EØF-traktatens art. 189 er alment gyltige og gælder umiddelbart i samtlige medlemsstater. Det har derfor ikke været nødvendigt i Akten udtrykkeligt at udvide disse retsakter til at gælde i de nye medlemsstater.

Som det fremgår af Aktens art. 2, er bestemmelserne i de af Fællesskabernes institutioner vedtagne retsakter bindende for de nye medlemsstater fra tiltrædelsen. Dette kan i visse tilfælde af administrative grunde volde vanskeligheder for Danmark og de øvrige ansøgerlande. Under forhandlingerne blev det derfor aftalt, at de nye medlemsstater kunne få en vis frist, forinden de skulle anvende forordninger (og de EKSF-afgørelser, der svarer til forordninger). Som hovedregel måtte udsættelsen ikke overstige 3 måneder, men i visse tilfælde er der dog givet længere frist som følge af særlige forhold. De herefter aftalte frister er for hver retsakt og for de enkelte nye medlemsstater anført i bilag X, jfr. art. 150.

Tilsvarende kunne der for direktivers vedkommende gives udsættelse – som hovedregel op til 6 måneder efter tiltrædelsen – for de nye medlemsstaters iværksættelse af de nødvendige forholdsregler for at overholde bestemmelserne i direktiver. Sådanne frister er nævnt i bilag XI, jfr. art. 152. Af særlig interesse for Danmark er der her grund til at nævne, at de eksisterende etableringsforpligtelser på landbrugsområdet først træder i kraft fra 1. januar 1978. Baggrunden herfor er, at EF's etable-

ringsret også giver adgang til at købe fast ejendom i andre medlemslande i det omfang, det er nødvendigt for det pågældende erhvervs udøvelse. Først efter overgangsperiodens udløb kan priserne på landbrugsejendomme i Danmark forventes at have tilpasset sig som følge af de højere priser på landbrugsvarer gældende i EF. De femårsfrister, som Danmark således har opnået er anført i bilag XI, afsnit III, om etableringsret, og det drejer sig om direktiver på følgende fem områder:

- pkt. 1) etableringsret for EF-borgere, som har været beskæftiget uafbrudt i 2 år som landbrugsmedhjælper i det pågældende land
- pkt. 2) etableringsret på ødegårde, som har været ude af drift i mere end 2 år
- pkt. 12) ret for EF-landbrugere, som er etablerede i en anden medlemsstat, til at skifte bedrift
- pkt. 13) ligebehandling af alle EF-borgere, hvad angår retten til at forpagte landbrugsejendomme
- pkt. 14) etableringsretten for skovbrug.

Under forhandlingerne med EF anmodede to ansøgerlande om en frist på 3 måneder forinden iværksættelse af EF's landbrugspolitik og fiskeripolitik. Danmark fastholdt derimod, at hovedreglen om EF-retsakternes anvendelse fra tiltrædelsestidspunktet måtte gælde på landbrugsområdet. Med henvisningen til de administrative forhold blev det fra Fællesskabernes side forlangt, at den fælles landbrugspolitik skulle finde anvendelse samtidig på alle nye medlemsstater. Resultatet blev det i art. 151 nedfældede kompromis, hvorefter anvendelsen af EF-bestemmelserne om den fælles landbrugspolitik og den fælles fiskeripolitik udsættes i 1 måned efter tiltrædelsen. Som følge heraf træder de tekniske tilpasninger, som i forbindelse med udvidelsen er foretaget i disse retsakter på landbrugsområdet, ikke i kraft for de oprindelige medlemsstaters vedkommende før 1. februar 1973, jfr. stk. 1 b. Dette gælder dog ikke de institutionelle tilpasninger (jfr. stk. 2), idet de nye medlemsstater straks fra tiltrædelsestidspunktet er med i samtlige EF-institutioner. I den første måned af 1973 anvendes i samtlige medlemsstater de samhandelsordninger på landbrugs- og fiskeriområdet, som var gældende før tiltrædelsen.

Art. 153 fastlægger en forenklet fremgangs-

måde for vedtagelse i EF's institutioner før tiltrædelsen af visse tekniske tilpasninger, som ikke er indeholdt i Akten eller i bilagene hertil. Denne fremgangsmåde kræver ikke forelægelse for Det europæiske Parlament eller Det økonomiske og sociale Udvalg. Som eksempler herpå kan nævnes det i bilag II angivne tilpasninger af EF-retsakter, som ikke har kunne foretages forinden tiltrædelsestraktatens undertegnelse, jfr. art. 30. Endvidere kan der være tale om, at de overgangsordninger, som i løbet af 1972 skal aftales vedrørende de nye medlemsstaters indpasning i visse EF-aftaler med tredielande – f. eks. med lande i Middelhavsområdet – kan nødvendiggøre tilpasninger i EF-retsakterne. Under denne bestemmelse kan også falde de tekniske tilpasninger, som måtte være nødvendige i retsakter, som vedtages i EF's institutioner i 1972. Samtlige sådanne vedtagelser og de tekniske tilpasninger heri falder ind under den aftalte procedure for samråd i tiden mellem undertegnelsen og de nye medlemsstaters tiltrædelse.

Som en undtagelse fra princippet i art. 3, stk. 3, er det i art. 154 fastsat, at de nye medlemsstater først fra 1. juli 1973 skal befinde sig i samme situation som de oprindelige medlemsstater, hvad angår en resolution af 20. oktober 1971 vedrørende almindelige regler om regionalpolitiske støtteforanstaltninger. Formålet med denne resolution er at skabe bedre grundlag for at sammenholde samtlige støtteforanstaltninger med regionalt sigte i medlemslandene. De nye medlemsstater skal i denne forbindelse acceptere princippet om åbenhed, hvad angår regionalpolitiske støtteforanstaltninger. Inden for centrale (industrialiserede) områder har de oprindelige medlemslande i en forsøgsperiode indtil udgangen af 1973 accep-

teret et loft over sådanne støtteordninger, hvilket imidlertid ikke har berørt nugældende støtteordninger i medlemslandene. I forbindelse med EF's udvidelse skal der iværksættes en undersøgelse af de støtteforanstaltninger af regional karakter, som findes i de fire lande, men der er ikke tale om, at ansøgerlandene umiddelbart skal acceptere det loft, som i øjeblikket anvendes af medlemslandene.

Inden udgangen af 1972 skal man have fastlagt hele EF-retsgrundlaget i autoriserede oversættelser til dansk. Disse EF-retsakter vil, som det fremgår af art. 155, blive offentliggjort til brug for danske myndigheder og borgere. En del EF-retsakter foreligger i dansk oversættelse og indgår i beskrivelsen af EF-retsgrundlaget i Tillæg 2.

Ifølge art. 156 skal konkurrencebegrænsende foranstaltninger inden for kul- og stålområdet anmeldes til EF-kommissionen inden for en frist af 3 måneder efter tiltrædelsen.

Afsluttende bestemmelser

Art. 158-161

De til Akten knyttede bilag og protokoller samt brevvekslingen om monetære spørgsmål har ifølge art. 158 traktatretlig status, idet de udgør en integrerende del af Akten. Det betyder bl. a., at disse dokumenter ikke ændres uden iagttagelse af fremgangsmåden for ændring af traktaten, hvilket indebærer ratifikation i samtlige underskrivende lande.

Teksterne til EØF- og EURATOM-traktaten samt til fusions- og budgettraktaten er i forbindelse med tiltrædelsen blevet udfærdiget i officiel dansk oversættelse, som er vedlagt Akten. Teksterne til disse traktater på de nye medlemslandes sprog er af samme gyldighed som de oprindelige tekster.